

STJERNEN

140. ARGANG

NUMMER 6

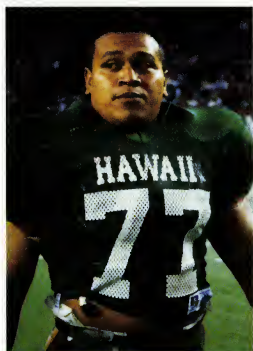
JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

JUNI 1991

STJERNEN

JUNI 1991

På forsiden:

Tavita Sagapolu fra Samoa vinder over fodboldmodstanderne, men opløfter alle andre. Se „En åndelig kæmpe“ på side 12.

ARTIKLER

BUDSKAB FRA DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB	
SØG JESUS PRÆSIDENT THOMAS S. MONSON	2
ROSA CLARA: AUSTRALSK PIONER MARJORIE B. NEWTON	8
LIVETS BESLUTNING ÆLDSTE BOYD K. PACKER	25
HVOR FANDT JEG HENDES NAVN? SUSAN WYMAN	28
ISDÅB WADE BRACKENBURY	30
DEN GENGIVNE PAGT	34
TROFASTE OMVENDETE: DE HELLIGE I BARCELONA CAROL BAUGHMAN RIVERO	44

ISÆR FOR UNGE

EN ÅNDELIG KÆMPE TERRY O'RAND	12
HISTORIE	
DEN SIDSTE FISKETUR JACK WEYLAND	18
MORMONOTE	
DU KAN OVERVINDE KÆMPEPROBLEMER	33

FASTE PUNKTER

KOMMENTARER FRA LÆSERNE	1
BESØGSLÆRERINDEBUDSKAB	
VELSIGN DEN ENKELTE KVINDE	24

BØRNESTJERNEN

HISTORIER FRA MORMONS BOG	
ZENIFF	2
BIKAGER LOWELL L. HAMBLIN	4
FÆLLESTID	
LÆS I SKRIFTERNE DAGLIGT LAUREL ROHLFING	8
JEG GIDER IKKE GÅ I KIRKE HELEN HUGHES VICK	10
SOMMERLAM JAYNE B. MALAN	12
PÅ OPDAGELSE	
VANDRETUR TIL ZION VIOLET KIMBALL	14
KUN FOR SJOV	
GARNKUNST JULIE WARDELL	
PROFETER FRA DET GAMLE TESTAMENTE JANET PETERSON	16

KOMMENTARER FRA LÆSERNE

ETÆNDRET LIV

Jeg har abonneret på *Liahona* (spansk) i to år, og jeg glæder mig over at læse det hver måned. Alle artiklerne rammer plet og hjælper os med at komme nærmere vor himmelske Fader.

Siden min dåb har mit og min families liv ændret sig. Jeg har fundet ud af, at det liv, Herren giver os, er det dyrebareste, vi har. Vi må ikke lade denne mulighed for at vise ham, at vi virkelig elsker ham ved at holde alle hans befalinger, gå til spilde. Vi vil virkelig blive frelst, hvis vi opfylder vores pligt af al kraft og af hele vores hjerte.

Jeg ved, at Ånden påvirker os og hjælper os med at gøre det, som er rigtigt.

Nu hvor jeg er medlem af Kirken, kan jeg vidne for jer, at det at kende sandheden er virkelig vidunderligt, og det kan ingen ældre. Jeg har fundet mange

venner, gode venner, og bliver respekteret af mange mennesker.

Husk blot, at det er mange velsignelser, Herren udgyder over os, men hvis vi holder hans befalinger, vil der komme mange flere.

*Jenny Amaya A.
Huacho, Peru*

MISSIONERINGSREDSKAB

Jeger er skolelærer, og for nogen tid siden besluttede jeg mig til at købe et abonnement på *Liahona* (spansk) til hver af mine lærerkolleger og til alle præsterne i andre kristne kirker i området.

Der er mange, der har takket mig for gaven, og mange af mine kolleger, som ikke tilhører nogen særlig kirke, glæder sig meget til hvert nyt nummer af bladet.

Når jeg bliver indbudt til en fødselsdagsfest eller den anden

fest, kommer jeg med et nummer af *Liahona* og et eksemplar af Mormons Bog som gave. Ved på denne måde at udbringe evangeliets budskab, har Kirken her fået nogle nye medlemmer, og jeg har fået nye venner.

I mine øjne er *Liahona* et af de bedste spansk-sprogede blade, der findes. Den giver os ikke alene godt læsestof, men også oprigtig vejledning og ledelse.

Jeg glæder mig især over budskaberne fra Det Første Præsidentskab og beretningerne fra generalkonferencerne. Jeg er glad for at se fotografier af generalautoriteterne og af konferencedeltagerne. Jeg elsker virkelig generalautoriteterne og beder om, at Herren vil velsigne dem i deres kaldelser.

En kompliment til jer, fordi I trykker historier fra Mormons Bog i farver. Jeg håber, at serien kommer til at omfatte hele Mormons Bog.

Jeg håber ikke, at *Liahona* nogensinde går ud af produktion. Hvis det nogen sinde skulle ske, vil det få hundredtusinder af mennesker til at stå i mørke. Fortsæt det gode arbejde.

*Gamaliel Alcides Vasquez Pérez
Biskop, Rio Blanca Ward
San Marcos, Guatemala*

FRA REDAKTIONEN

Vi påskønner meget vore loyale læsere fra hele verden. Vi beder jer om at sende jeres breve, artikler og historier til os. (Vær venlig at skrive jeres fulde navn, adresse, ward eller gren samt stav eller distrikt). Vi er glade for de breve og artikler, vi allerede har modtaget, og vi ser frem til at høre fra flere af vore læsere i fremtiden.

Vores adresse er *Stjernens redaktion*, Hans Egedesgade 2, 1, 2200 København N.

STJERNEN

Juni 1991 140. Årgang Nummer 6

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift.

Det Første Præsidentskab:

Ezra Taft Benson
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson

De Tolv Kvorum:

Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott

Vejledere: Rex D. Pinegar, Gene R. Cook, John E. Groberg, Robert E. Wells

Redaktør: Rex D. Pinegar

Adm. direktør for Curriculum
Department: Ronald L. Knighton

Adm. direktør for Kirkens tidsskrifter:
Thomas L. Peterson

International Magazines:

Chefdaktør: Brian K. Kelly
Assisterende redaktør: Marvin K. Gardner
Medredaktør: David Mitchell

Assisterende redaktør for Børnesiderne:

DeAnne Walker
Tilsvarende art director:
M. M. Kawasaki
Art Director: Scott D. Van Kampen
Designer: Shari Cook

Stjernen:

Redaktør: Carsten Gram
Kirkens: Carsten Gram

Redaktionsens adresse:

Translation Division
Hans Egedes Gade 2, 1.
DK-2200 København N
Telf. 31 991366

Distribution:

Nordisk Distributions Center
Smedevangen 9
DK-3540 Lyngby
Telf. 42 187727

© 1991 by Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Eftertryk forbudt

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk, hveranden måned på indonesisk, tahitisk og thailandsk; kvartalsvis på islandsk.

STJERNEN (ISBN 0900-2545) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. Second-class postage paid at Salt Lake City, Utah. Subscription price \$10.00 a year. \$1.00 per single copy. Thirty days notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian

subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America. Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to STJERNEN at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Abonnement:
12 numre DKK 90,- (inkl. moms og porto) Betaling over giro 31 20988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lyngby. USA og Canada: US\$10.00 (Surface mail).

Udkommer 12 gange om året
Printed by Friedrichsdorf Printing Center, Germany
ISBN 0900-2545

PBMA 9106 DA

91986 110
Danish

Søg Jesus

Præsident Thomas S. Monson

Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

I Det Nye Testamente beskriver Johannes en rejse, foretaget af dem, som ønskede at tilbede. „Blandt dem, der plejede at drage op for at tilbede på højtiden, . . . De kom nu til Filip, . . . bad ham og sagde: „Herre, vi vil gerne se Jesus“ (Joh. 12:20-21, fremhævelse tilføjet).

Små børn har en anden måde at udtrykke det samme ønske på. Oftest siger de: „Læs en historie om Jesus, én jeg har kær, en som han ville fortælle, hvis han var her“ (*Syng med mig*, B-46). De søger Jesus, og sådan har det altid været. Ingen søgen er så universel. Ingen bedrift bliver så rigt belønnet. Ingen indsats er så ædel. Intet mål så guddommeligt.

Det er ikke noget nyt for denne tidsperiode at søge Jesus. I Moronis rørende og kærlige afsked til ikke-jøderne, understreger han betydningen af denne søgen:

„Og nu byder jeg, Moroni, farvel . . .

Og nu vil jeg anbefale jer at søge denne Jesus, om hvem profeterne og apostlene har skrevet“ (Ether 12:38, 41).

I generationer har den oplyste menneskehed i den gamle og nye verden søgt opfyldelsen af de profetier, som blev fremført af mennesker, der var inspireret af den almægtige Gud. Så kom nætternes nat, hvor Herrens engel kom til hyrderne på marken, dem, der holdt vagt over deres hjord, og gav denne bekendtgørelse: „Thi eder er i dag en frelser født i Davids by, han er Kristus, Herren!“ (Luk. 2:11).

Var disse hyrder, der således personligt blev indbudt til at søge efter barnet, der var svøbt og lagt i en krybbe, bekymret for deres besiddelsers sikkerhed? Udsatte de deres søgen efter Jesus? Optegnelsen bekræfter, at hyrderne sagde til hinanden: „Lad os dog gå til Betlehem . . . og de skyndte sig derhen“ (Luk. 2:15-16).

Opskriften på at finde Jesus har altid og vil altid være den samme – et ydmygt og rent hjertes ærlige og oprigtige bøn.

Vise mænd rejste fra Østen til Jerusalem, og de sagde: „Hvor er jødernes nyfødte konge? thi vi har set hans stjerne i østen og er kommet for at tilbede ham’ . . .

Og da de så stjernen, fyldtes de af en meget stor glæde.

Når vi påtager os vor søgen efter Jesus ved hjælp af bønnens principper, er det vigtigt, at vi har et klart begreb om ham, vi søger.

Og de så barnet med dets moder Maria; da faldt de ned og tilbad det, og de lukkede op for deres skatte og bragte det gaver: guld, røgelse og myrra” (Matt. 2:2, 10-11).

Med fødslen af dette barn i Betlehem, blev der givet en stor gave – en magt stærkere end våben, en rigdom, mere bestandig end Cæsars mønter. Dette barn skulle blive kongernes Konge og herrernes Herre, den love-de Messias, ja, Jesus Kristus, Guds Søn.

Svøbt og lagt i en krybbe, kom han fra himlen for at leve på jorden som et jordisk menneske og for at grundlægge Guds rige. Under sin jordiske gerning underviste han menneskene i den højere lov. Hans herlige evangelium reformerede verdens tænkemåde. Han velsignede de syge, han fik de lamme til at gå, de blinde til at se, de døve til at høre. Han oprejste endog de døde til livet.

Hvad var reaktionen på hans barmhjertighedsbudskab, hans visdomsord, hans livslektier? Der var kun få, som påskønnede ham. De tvættede til gengæld hans fødder. De lærte hans ord. De fulgte hans eksempel.

Der var mange, som afviste ham. Da Pilatus spurgte dem: „Hvad skal jeg da gøre med Jesus, der kaldes Kristus?” råbte de: „Lad ham blive korsfæstet!” (Matt. 27:22). De håned ham. De gav ham eddike at drikke. De spottede ham. De piskede ham. De spyttede på ham. De korsfæstede ham.

Kan vi på nogen måde forstå Guds den Evige Faders lidelser, da hans enbårne Søn i kødet blev lagt på korset og korsfæstet? Findes der en far eller en mor, som ikke ville føle medlidenhed, hvis han eller hun hørte en søn råbe i vedkommendes egen Getsemane Have: „Fader, om du vil, så tage denne kalk fra mig! dog ske ikke min vilje, men din!” (Luk. 22:42).

Vi elsker alle den smukke beretning om Abraham og Isak i den hellige Bibel. Hvor må det have været yderst vanskeligt for Abraham i lydighed mod Guds befaling, at tage sin elskede Isak med ind i Morija land, og der ofre ham som brændoffer. Kan du forestille dig, hvor tungt hans hjerte må have været, da han samlede brænde til bålet og rejste til det udpegede sted? Smerthen må virkelig have hærget hans legeme og brændt i hans sind, da han bandt Isak og lagde ham på alteret oven på brændet og med sin hånd tog kniven frem for at slå sin søn ihjel. Hvor herlig og velkommen må udtalelsen ikke have været: „Ræk ikke din hånd ud mod

drengen og gør ham ikke noget; thi nu ved jeg, at du frygter Gud og end ikke sparer din søn, din eneste, for mig!" (1 Mos. 22:12).

Da Gud så sin enbårne Søn i kødet, Jesus, lide og så hans smerte, var der ingen stemme fra himlen, der reddede hans, Jesu, liv. Der var ikke nogen vædder i buskadsset, som kunne ofres i stedet. „Thi således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv" (Joh. 3:16).

Gennem alle generationer har budskabet fra Jesus været det samme. Til Peter sagde han ved bredden af den smukke Genesaret sø: „Kom og følg mig". Til Filip i gammel tid lød kaldet: „Følg mig!" Til Mattæus, som sad ved toldboden, kom instruktionen: „Følg mig!" Og til jer og mig, hvis vi blot vil lytte, lyder den samme indtrængende indbydelse: „Følg mig."

Men hvordan kan vi følge ham, hvis vi ikke først finder ham? Og hvordan kan vi finde ham, hvis vi ikke leder efter ham? Hvor og hvordan skal vi begynde denne søgen efter Jesus?

Opskriften på at finde Jesus har altid og vil altid være den samme – *et ydmygt og rent hjertes ærlige og oprigtige bøn*. Profeten Jeremias sagde: „Leder I efter mig, skal I finde mig, såfremt i søger mig af hele eders hjerte" (Jer. 29:13).

Før vi med held kan påtage os en personlig søgen efter Jesus, må vi først berede tid til ham i vort liv og plads til ham i vort hjerte. I disse travle tider er der mange, der har tid til at spille golf, tid til at købe ind, tid til arbejde, tid til leg – men ingen tid til Kristus.

Mange smukke hjem har rum, hvor man spiser, værelser til at sove i, værelser til familiesammenkomster og aktiviteter, men ikke nogen plads til Kristus.

Bliver vor samvittighed vækket, når vi husker hans egne ord: „Ræve har huler og himmelens fugle reder; men Menneskesønnen har ikke det sted, hvor han kan lægge sit hoved til hvile" (Matt. 8:20). Eller gør det os

flove at mindes: „Og hun fødte sin søn, den førstefødte, og svøbte ham og lagde ham i en krybbe, thi der var ikke plads til dem i herberget" (Luk. 2:7). Ikke plads. Ikke plads. Ikke plads. Sådan har det altid været.

Når vi påtager os vor søgen efter Jesus ved hjælp af bønnens principper, er det vigtigt, at vi har et klart

Før vi med held kan påtage os en personlig søgen efter Jesus, må vi først berede tid til ham i vort liv og plads til ham i vort hjerte.

begreb om ham, vi søger. Hyrderne søgte barnet, Jesus. Men vi søger Jesus, Kristus, vor ældre broder, vor Formidler hos Faderen, vor Forløser, frelsens ophav; han, som i begyndelsen var hos Faderen, han, som påtog sig verdens synder og så villigt døde, så vi kunne leve evigt. Det er den Jesus, vi søger.

Og når vi finder ham, vil vi så, ligesom de gamle vismænd, være beredte til at give ham gaver fra vore store skatte? De gav ham guld, røgelse og myrra. Det er ikke

Der er hjerter, der kan glædes. Der er venlige ord, der kan siges. Der er gaver, der kan gives. Der er gerninger, der kan gøres. Der er sjæle, der kan frelses.

sådan nogle gaver, Jesus beder os om at give. Jesus beder os om at give af os selv af vort hjertes skatte: „Se, Herren fordrer hjertet og et villigt sindelag“ (L&P 64:34).

I denne vidunderlige tidernes fyldes uddeling er vore muligheder for at give af os selv i sandhed ubegrænsede, men de er også forgængelige. Der er hjerter, der kan glædes. Der er venlige ord, der kan siges. Der er gaver, der kan gives. Der er gerninger, der kan gøres. Der er sjæle, der kan frelses. Og husk, „når I er i jeres medmenneskers tjeneste, tjener I blot Gud“ (Mosiah 2:17).

Heldigvis kan vi alle få del i det privilegium at tjene andre. Hvis vi blot vil se efter, vil vi også se en lysende, klar stjerne, som vil vejlede os til vore muligheder.

En person, som så en sådan stjerne og fulgte den, var Boyd Hatch fra Salt Lake City i Utah. Boyd, som var frataget brugen af sine ben og kunne imødesee et liv i kørestol, kunne sagtens have set indad og i selvmedlidenhed blot have eksisteret i stedet for at leve. Broder Hatch så imidlertid ikke indad, men udad og ind i andres liv og opad mod Guds himmel, og inspirationens stjerne vejledte ham ikke blot til én sådan mulighed, men bogstaveligt talt til hundreder muligheder. Han organiserede spejdertropper for handicappede drenge. Han lærte dem om lejliv. Han lærte dem at svømme. Han lærte dem at spille basketball. Han lærte dem at tro. Nogle drenge var mismodige og fyldt med selvmedlidenhed og fortvivelse. Dem gav han en håbets fakkell. De så hans eksempel på kamp og resultater. Med et mod, som vi aldrig helt vil kende eller forstå, overvandt disse drenge fra mange trosretninger uoverstigelige hindringer og fandt påny sig selv. I alt dette fandt Boyd Hatch ikke alene glæde, men ved villigt og uselvisk at give af sig selv, fandt han Jesus.

Alle medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har i dåbens vande indgået pagt om at stå som Guds vidne „til alle tider, i alle ting og på alle steder“

(Mosiah 18:9) og har udtrykt villighed til at „bære hinandens byrder, så de bliver lette“ (Mosiah 18:8).

Ved at leve op til denne pagt, vil vi blive kendt med ham, som erklærede: „Se, jeg er Jesus Kristus, om hvem profeterne vidnede, at han skulle komme til verden“ (3 Nephi 11:10). Det er den Jesus, vi søger. Det er vor broder, som vi elsker. Det er Kristus, Herren, som vi tjener. Jeg vidner om, at han lever, for jeg taler som én, der har fundet ham. □

FORSLAG TIL SAMTALEEMNER FOR HJEMMELÆRERE

1. Gennem alle generationer, siger præsident Monson, har budskabet fra Jesus været det samme: „Følg mig!“.
2. Hvordan følger vi ham, hvis ikke finder ham? Og hvordan kan vi finde ham, hvis vi ikke først søger ham?
3. Opskriften på at finde Jesus har altid og vil altid være den samme – man finder ham ved et ydmygt og rent hjertes ærlige og oprigtige bøn.
4. For at vi kan begynde at søge ham, må vi først berede *tid* til ham i vort liv og *plads* til ham i vort hjerte.
5. Og når vi finder ham, er det hans budskab, at vi giver af os selv i sand tjeneste, at vi glæder hjerter, siger venlige ord, gør gode gerninger og frelser sjæle, der har brug for frelse.

ROSA CLARA

AUSTRALSK PIONER

Marjorie B. Newton

Da Rosa Clara Friedlander i marts 1849 som elleve-årig forlod skibet i Sydney i Australien, var hun rejst halvvejs rundt om jorden fra sit fødested på Kanaløerne. Hun vidste ikke, at inden for syv år skulle hun sejle tværs over Stillehavet til endnu et nyt hjem i det nye Utah. I de mellemliggende år opdagede hun det gengivne evangelium, hjalp pionererne i grenen i Sydney og påtog sig voksenlivets ansvar.

Rosa Clara blev født i 1837 på øen Guernsey, der ligger i den engelske kanal mellem England og Frankrig. Men hun kom først til England og dernæst til New South Wales i Australien, efter at hendes far var død. I 1849, da Rosa Clara sammen med sin mor, Eliza Friedlander og sin yngre broder, James, ankom til Sydney, var det en stor og fremgangsrig by. To år efter deres ankomst giftede Rosa Claras mor sig med George W. Watson.

Kun seks uger efter at de var ble-

vet gift, kom ældste John Murdock og ældste Charles W. Wandell for at åbne Kirkens australske mission. Ved juletid havde de døbt 12 nyomvendte, og den første søndag i 1852 organiserede ældste Wandell grenen i Sydney.

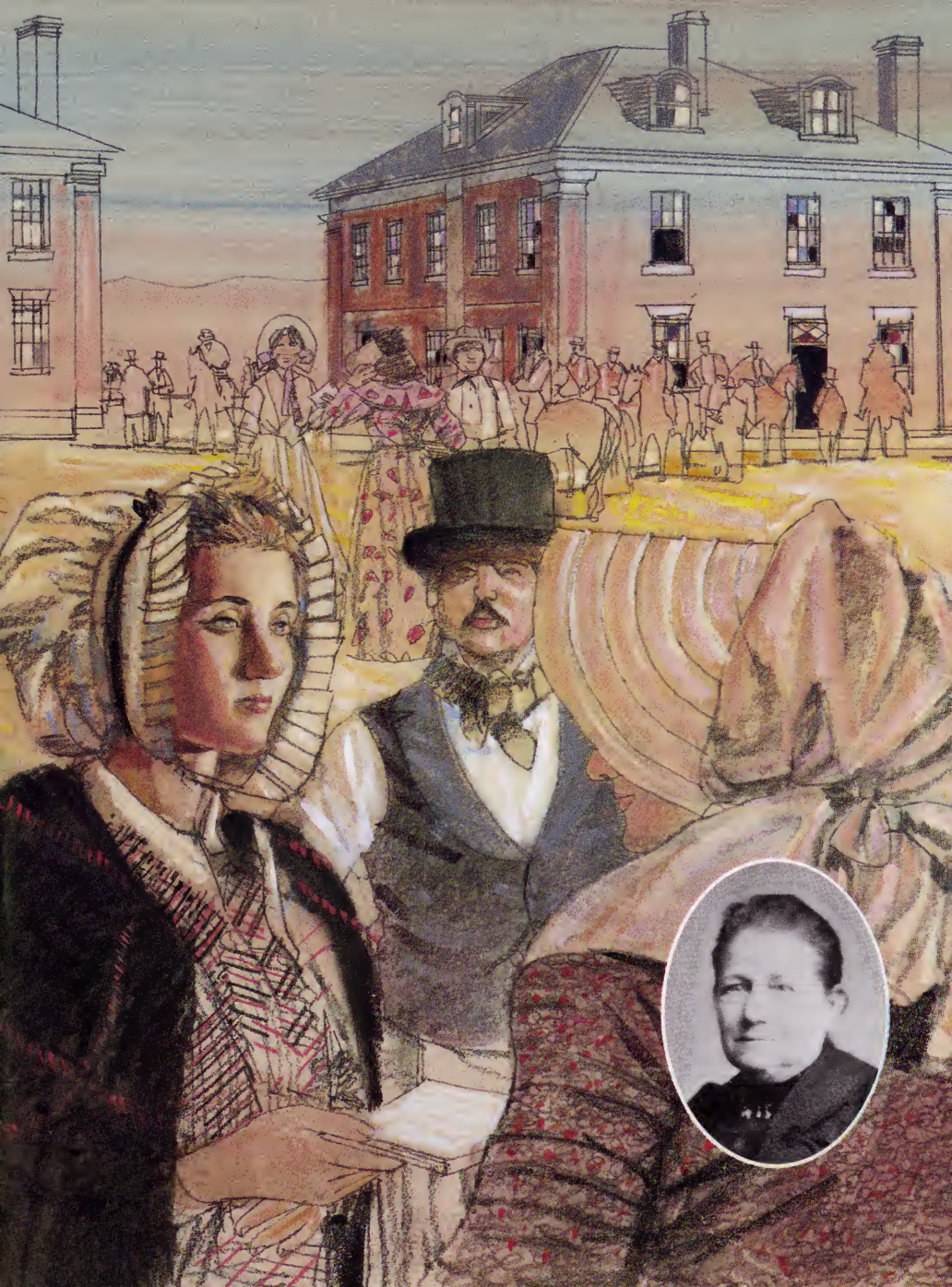
Eliza Watson accepterede sammen med sin mand og børn evangeliet, og de blev alle døbt inden for nogle få uger efter grenens organisation. George Watson blev ordineret til præst, og hele familien var aktiv i den nydannede gren. De havde ofte møder i deres hjem, og da ældsterne havde brug for én, der skulle flytte til Melbourne og virke som deltidsmissionær der, meldte George Watson sig frivilligt.

Rosa Clara var fortvivlet. Som 15-årig nød hun at arbejde i den lille gren og var blevet tæt knyttet til et andet ungt medlem, Mary Clines. Selv om Rosa Clara elskede sin mor, kom hun ikke særlig godt ud af det med sin stedfar. Med sine forældres godkendelse forblev Rosa Clara derfor i Sydney med forskelli-

ge missionspræsidenter som værger, da resten af familien sejlede til Melbourne.

Rosa Clara boede sammen med sin nygifte veninde Mary og hendes mand, Robert Evans i Kissing Point ved Parramattaflodnen. Hver søndag gik hun 18 km ind til byen for at deltage i møderne i Old Assembly Rooms over for retshuset på King Street. Disse lokaler på øverste etage i en skolebygning var få år tidligere blevet brugt som midlertidigt mødested for den presbyterianske kirke. Nu lejede de sidste dages hellige missionærer dem til møderne i Sydney gren.

Rosa Clara hjalp til med at uddele Kirkens pjecer og gjorde alt, hvad hun kunne for at fremme missioneringen i Sydney i Australien.

Rosa Clara var med til sangøvelserne torsdag aften og sang i koret om søndagen. Hun hjalp med at uddele pjecer om Kirken og gjorde alt, hvad hun kunne, for at fremme missioneringen i Sydney.

Den 21. maj 1853, giftede den 16-årige Rosa Clara Friedlander sig med en nyomvendt. De blev viet i Den Skotske Kirke, og Pastor James Fullerton foretog vielsen, fordi de sidste dages hellige ældster endnu ikke var bemyndigede til at foretage vielser i Australien, men den nye missionspræsident, ældste Augustus Farnham, og en anden af Rosa Claras sidste dages hellige venner, Mary Ann Gingell deltog i ceremonien og underskrev papirerne som vidner. „Deltog i vielsen af broder Logie og søster Rose Friedlander i Parson Fullerton,“ skrev præsident Farnham i sin dagbog. „Tilbage til broder Gingells hjem og viede dem igen. Det var en dejlig aften . . . glæde, fred og harmoni.“

Rosa Clara og Charles Logie fik et hjem og fortsatte deres virke i grenen. En af de nye missionærer, ældste John Hyde, havde kræft i munden. Hans helbred blev dårligere, og det eneste sted han kunne blive passet, var i en offentlig institution. Rosa Clara Logie var bekymret for den ensomme, syge og smerteramte missionær. Til sidst arrangerede hun og Charles det således, at ældste Hyde kunne hentes fra den offentlige institution og komme hjem til dem, hvor den modige 16 år gamle pige passede ham til han døde.

Den 27. juni 1854 fik Rosa Clara sit første barn, en lille pige, som de

gav navnet Annie Augusta efter præsident Farnham. Da lille Annie Augusta var 14 måneder gammel, sejlede familien fra Sydney med en gruppe sidste dages hellige på skibet „Julia Ann“ til Californien. Fire uger senere ramte katastrofen.

Om aftenen den 3. oktober 1855 lagde Rosa Clara sit barn i seng, mens nogle af medlemmerne sad på dækket og sang salmer. Pludselig ramte fartøjet et koralrev. Et øjeblik herskede der forvirring. Så svømmede et af skibets besætningsmedlemmer hen til revet og var der i stand til at fastgøre et reb. Ved hjælp af en slynge forberedte kaptajnen sig på at fragte kvinder og børn over til revet en ad gangen.

Ingen vidste, hvad der lå forude i den bælgmørke nat. Kvinderne var bange. Til sidst meldte Rosa Clara, som endnu ikke var 18 år gammel, sig frivilligt til at være den første. Hurtigt hjalp hun med at binde barnet fast på Charles' ryg i et brunt uldsjal og gjorde sig selv klar til at

Mens skibet var ved at synke, satte Rosa Clara sig op på kaptajnens skød og blev langsomt trukket i sikkerhed på koralrevet.

Lille billede: Rosa Claras tekande og den udskårne kokosnøddeskal, som blev brugt til drikkekar, er nu nogle kære familiearvestykker.

blive transporteret over til revet. Men så, lige for Rosa Claras forfærdede øjne, blev hendes mand og barn skyllet overbord af en stor bølge. En af sømændene reddede dem, uden at der var sket dem noget.

Med stort mod satte Rosa Clara sig op på kaptajnens skød, idet hun efterlod sin familie på vraget, og hun blev langsomt trukket over på revet. Her efterlod kaptajnen hende stående barfodet på de skarpe koraller i vand til brystet, mens bølgerne rullede ind over revet. Hun stod alene og i mørke, mens han vendte tilbage efter de andre kvinder. Lidt efter lidt kom de fleste af gruppen, deriblandt Charles og barnet, i sikkerhed. Men det var ikke alle, der var så heldige. To små piger blev skyllet af dækket og forsvandt. To kvinder og et lille barn druknede i deres kahyt.

Da dagslyset kom, lavede besætningen en tømmerflåde af tømmer og søm, som de bjærgede fra vraget. Det lykkedes dem at transportere passagererne fra revet over til en lille ø, som skulle blive deres hjem de næste otte uger.

En tønne med hårde kiks og en kasse med te, som blev bjærget fra skibet, samt kokosnødder, fisk, skilpaddekød og -æg holdt alle i live. De formede kokosnøddeskal-ler til drikkekar. Af et stort silkeskørt, som også var blevet bjærget fra vraget, lavede Charles Logie et telt til Rosa Clara, som var syg, og barnet, Ann, som kravlede rundt og legede lykkeligt i sandet. Nogle af mandskabet reparerede en båd fra skibet og sejlede næsten 300 ki-

lometer til Selskabsøerne (Tahiti) for at få hjælp.

Familien Logie og andre blev hentet på øen to måneder efter, at skibet var blevet ødelagt, og ankom endelig til San Francisco. Der gav ældste George Q. Cannon Rosa Clara en lille tekande af tin som anerkendelse for hendes mod, da hun var den første, der kom over på revet. Tekanden er et kært arvestykke i dag, sammen med en udskåret kokosnøddeskal, som fungerede som drikkekar og et håndlavet søm fra skibet Julia Ann.

Charles og Rosa Clara Logie slog sig til sidst ned i American Fork i Utah, hvor Rosa Clara opdrog 12 børn. Men selv om hun tjente Herren til sine dages ende, er den tjeneste, hun ydede i den første gren i Sydney, ikke glemt. „Der er flere store og blomstrende kolonier i Australien, der hver især omfatter mange tusinde britiske indbyggere,“ skrev Charles Wandell til Franklin D. Richards i 1852, „og den lille gren i Sydney er kernen i det rige, der skal spredes blandt dem alle.“

I dag er mere end 70.000 australske medlemmer i 18 stave og fem missioner et evigt minde om pionerånden hos missionærer som Charles W. Wandell og stærke medlemmer som Rosa Clara Friedlander Logie. □

Marjorie B. Newton, som er medlem af Bankstown Ward, i Sydney Australia Mortdale Stake, har skrevet en detaljeret beretning om Kirkens historie i Australien.

EN ÅNDELIG KÆMPE

Terry O'Rand

Varmen var smeltende og regnen styrtede ned. Alligevel fortsatte missionærerne ned ad vejen, mens en blanding af sved og regn løb ned ad deres rygge og ansigter. Til venstre og højre for dem lå Hong Kongs indbyggers ydmyge huse.

Som de gik der, så det ud som om, at ældste Tavita Sagapolu var en kæmpe. Han var 1.80 m høj og vejede over 120 kilo, så han, der var forhenværende stjerne i amerikansk fodbold på sit universitet, var højere end de fleste mennesker i denne by. Og nu opdagede han, at han også var højere end deres huse. Bygningerne nåede ham kun til hagen.

Efter at de var gået hen til et af husene, vendte Tavitas mere erfarne kammerat, som havde været på mission i flere måneder, sig mod den unge samoaner og foreslog, at Tavita kunne banke på døren. Det ville være den første dør, som Tavita skulle banke på, efter at han var ankommet til Hong Kong, og det skulle blive en oplevelse, han altid vil huske.

Tavita rystede af nervøsitet, da han gjorde sig rede til at banke på døren. „Min mund blev helt tør og nægtede at åbne sig,“ mindes han. Ikke desto mindre samlede han mod til at gå hen til døren, en dør, der var så lille, at han måtte sætte sig på knæ for at banke på.

„Mens jeg sad på mine knæ der, glemte jeg, hvor

stærk jeg var. Det var slet ikke nødvendigt at banke på, for min hånd rystede så meget, at jeg bare skulle holde min arm op til døren.“ Før Tavita vidste af, hvad der skete, faldt døren ind under vægten af hans arm. Panikken bredte sig i ham, mens han prøvede at sætte døren tilbage på hængslerne, inden der kom nogen.

Pludselig kom en ældre dame hen til døren. Da hun åbnede den, faldt den ned over hende. Hun løb skrigende ud. „Jeg greb min kammerat og satte ham foran mig. Jeg sagde til kvinden: ‚Her, tal med ham!‘ Udtrykket i den lille, gamle dames ansigt efter at døren var faldt af, vil jeg altid huske.“ Når Tavita nu mindes episoden, ler han.

EN LIVSLANG DRØM

Helt tilbage til da Tavita var 11 år gammel, var det hans drøm at komme på mission – og intet skulle hindre ham. Han elskede at sidde og lytte til hjemvendte missionærer, der fortalte om deres åndelige oplevelser, og for hver dag blev hans beslutning om at tage af sted fastere. Da Tavita var førsteårsstuderende og forberedte sig til at underskrive stipendiumaftalen om at spille amerikansk fodbold for universitetet på Hawaii, sikrede han sig, at han kunne tage af sted i to år og tjene Herren.

Tavita og hans missionær-kammerat står sammen med den første familie, de døbte.
„Da jeg fik min kaldelse til Hong Kong, tænkte jeg straks: „Hvad skal en 120 kilo tung samoaner der? Men jeg vidste, at det var der, vor himmelske Fader ønskede, at jeg skulle tjene.“ Tavitas styrke har hjulpet med at opløfte mennesker på mere end én måde.

Efter at Tavita havde udført en god mission, vendte han tilbage til sin plads på det hawaiianske hold, og sidste efterår var han atter parat til at spille.

Selv om Tavita er født på det amerikanske Samoa, flyttede hans familie til Hawaii, da han var fire år gammel. „Jeg kom næsten som rosinen i pølseenden,“ ler Tavita, når han taler om sin plads som det 14. ud af 15 børn.

I den samoanske kultur er familien meget betydningsfuld, og store familier bliver respekteret. Forældrene behandles med stor ære. „Det hjælper søskende til at sætte lid til hinanden, når man kommer fra en stor familie,“ forklarer Tavita. „De trækker på hinandens styrke og giver hinanden moralsk opbakning. Når som helst nogen af os har brug for andre, er vi der altid. Uanset hvor vi er, vil vi komme for at hjælpe. Sådan er det stadig i dag.“

Efterhånden som Tavitas søskende blev ældre, hjalp de med at forsørge familien. Deres far arbejdede, og deres mor blev hjemme for at opdrage børnene.

Tavitas godmodighed blev åbenbar, da han tillod sig selv at blive brugt som en „opgave“ på en forberedelsesdag på sin mission.

Alle 15 børn blev opdraget i Kirken, og evangeliet har spillet en betydningsfuld rolle for dem. „Jeg er taknemmelig for, at mine forældre hele tiden opmuntrede mig til at gøre det rigtige,“ siger Tavita. „Indtil nu har jeg aldrig haft problemer med at holde mine standarder, uanset hvad.“

DAVID OG GOLIAT

De fleste af dem, der møder Tavita, bliver helt skræmt over denne høje, muskuløse unge mand. Men når han begynder at tale, stråler han af glæde og kærlighed, og man er ikke længere bange. „Jeg ønsker, at folk skal forstå, at samoanere er et kærligt og venligt

folk. Vi lærer at respektere hinanden og at behandle hinanden, som vi selv ønsker at blive behandlet.”

Tavita er måske stor, men han er ikke voldsom eller hidsig. Hans navn betyder „David”. Selv om han snarere er lige så stor som Goliat, symboliserer hans navn mod og tålmodighed, egenskaber, som han og den bibelske David har til fælles.

Tavita begyndte at lære tålmodighed, da han var lille dreng. Han havde brug for noget at tage sig til, og da han var 13 år gammel, fik en ven ham med til vægtløftning. Da han var 14, kunne Tavita løfte næsten to gange sin egen vægt.

„Folk troede, at jeg var 20 år gammel, da jeg kun var 14, på grund af min opførsel og mit udseende. Jeg havde en voksens legeme. På trods af det holdt jeg stadig af at lege og se tegnefilm i fjernsynet.”

I de følgende år fortsatte Tavita med at vokse både i styrke og størrelse. Han vandt vægtløftningskonkurrencer i hele landet. Da Tavita var 15, rejste han til Little Rock i Arkansas, hvor han blev anerkendt som den stærkeste 14-17-årige i USA. I fem år vandt han nationale titler. Da han var 18 kunne han løfte 412 kg fra hugsigdende stilling.

I high school udmærkede Tavita sig i vægtløftning og amerikansk fodbold. I den første sæson, hvor han spillede amerikansk fodbold, blev han udvalgt til at spille på high school-hold både på statsniveau og dernæst på nationalt niveau. Hans liste over præmierfortsætter i en uendelighed. „Jeg udmærkede mig i amerikansk fodbold og vægtløftning, fordi det er de to sportsgrene, jeg holder mest af,” siger han.

SELVDISCIPLIN

Men Tavita udmærkede sig ikke kun på grund af hans kærlighed til sport, men fordi han lærte sig selv streng selvdisciplin. Denne disciplin hjalp ham med at lære kanteselsk, mens han endnu forberedte sig til at komme til missionen i Hong Kong. „Da jeg fik min kaldelse til Hong Kong, tænkte jeg straks: „Hvad skal en 120 kilo tung samoaner der? Men jeg vidste, at det var der, vor himmelske Fader ønskede, at jeg skulle tjene.”

I begyndelsen havde Tavita svært ved at lære sproget. Det var frustrerende ikke at kunne viderebringe sine stærke følelser om evangeliet. „Ved tålmodighed og bøn lærte jeg at holde ud. Forholdet mellem min himmelske Fader og mig blev tættere, end jeg nogen

sinde troede, at det kunne blive. Mine knæ havde bogstaveligt talt hård hud.”

Tålmodighed og langmodighed hjalp ham med at få succes på missionen. Disse egenskaber har fortsat hjulpet ham med at få succes i studierne og i hans fodboldkarriere. Da han gik i high school, troede han, at han skulle bevise noget. Men nu er det, han føler, han skal bevise, sin værdighed over for sin himmelske Fader.

Tavita fortsætter med at træne seks dage om ugen. „Jeg sætter en ære i at opbygge det legeme, som vor himmelske Fader har givet mig. Jeg ønsker at holde det rent og at holde det i så god en form som muligt, både fysisk og åndeligt.”

ET EKSEMPEL

Tavita prøver også at være et godt eksempel for alle sine venner, både medlemmer og ikke-medlemmer. Han ønsker at have en positiv indflydelse på dem, han færdes iblandt.

Men vigtigst er hans forhold til Herren. „Det forhold, jeg har til vor himmelske Fader, er på en måde som det, jeg har til min egen far og mor. Jeg prøver at tjene ham så godt, jeg kan, og at gøre det, han ønsker, jeg skal gøre.”

Tavitas far døde for ikke så længe siden, og hans mor bor i Californien. Men når der er mulighed for det, samles familien for at have det sjovt. Tavita holder især af at arbejde på biler sammen med sine brødre og fætre. „Jeg elsker at lave biler. Jeg elsker alt, hvad der har at gøre med hænderne og værktøj. Jeg har et stort talent for at lave og reparere ting. Faktisk var min far mekaniker og mine brødre er også mekanikere.”

Tavita har et begejstret råd til Kirkens unge mennesker: „Tag på mission. Det gælder især de unge mænd, når de bliver 19 år gamle. Tag af sted nu. Det er nok ikke de letteste, men det vil være de bedste to år i dit liv.”

Han råder også de unge til at lære betydningen af evangeliet at kende.

„Hold jer tæt til Kirken,” tilføjer Tavita. „Hav et nært forhold til vor himmelske Fader. Det har hjulpet mig.”

Og det er den form for indstilling, som gør Tavita Gagapolu til en sand åndelig kæmpe, uanset om han står op eller knæler. □

DEN SIDSTE FISKETUR

Jack Weyland

„Er jeg ved at dø?” spurgte hans far. Tracy fandt det pludselig svært at tale.

Da lægerne udskrev Tracys far fra hospitalet, var det for at sende ham hjem for at dø. Kræften var blevet opdaget for sent og havde spredt sig for meget til, at der kunne gøres noget.

Det var kun for sin egen skyld, at han ikke fik at vide, at han var døende. Tracys mor havde brug for nogen tid til at vænne sig til situationen, før hun talte med sin mand om det.

Tracy, der dengang var 18 år gammel, fik overstået de sidste uger i gymnasiet, og så var det sommer. Han arbejdede ved motorvejsafdelingens undersøgelsesmandskab, og der havde han weekenderne fri til at tage sig af sin far.

Hans tre ældre brødre og deres koner kom efter tur på besøg i weekenderne, og tilbragte en dag eller to sammen med deres far, før de fløj tilbage til deres arbejde langt borte.

En dag kaldte hans far ham ind til sig. Der var ikke meget lys i værelset, og der var smerte i luften. Sengebordet var fyldt af glas og flasker med medicin.

ILLUSTRERET AF RICHARD HULL

„Har jeg nogen sinde løjet for dig?” spurgte hans far.

„Nej.”

„Så lyv heller ikke for mig. Er jeg ved at dø?” spurgte hans far.

Tracy fandt det pludselig svært at tale. Han prøvede at huske opmuntrende ord som „snart blive rask”, som hans brødre og deres koner havde brugt så let. Men det nyttede ikke.

„Er jeg ved at dø af kræft?” spurgte hans far igen.

„Ja,” svarede Tracy.

Hans far sukkede og sagde stille:

„Det var det, jeg regnede med.”

Iløbet af de næste par uger gjorde hans far sig alle de nødvendige forberedelser – ringede til en sagfører for at gøre testamentet færdigt og ordne andre økonomiske sager. Han valgte en kiste til en rimelig pris og et gravsted til begravelsen.

Så lagde han sig tilbage og ventede tålmodigt på at dø. Men døden kommer, ligesom søvnen, ikke altid når man ønsker det.

Det så endda ud til, at han fik det lidt bedre.

En varm sommerdag i juli så han ud af sit soveværelsesvindue og sagde: „Jeg kunne godt tænke mig at tage på fisketur.”

Selvfølgelig var det umuligt. Umuligt, det var, hvad moderen sagde; det var, hvad de ældre brødre og deres koner sagde; det var, hvad naboerne sagde.

Lægen sagde: „Hvis han har lyst, og der er en, der kan tage med og skulle det meste af arbejdet, hvorfor gælle vi så ikke lade ham tage af sted?”

Tracy fik til opgave at tage sin far med på den sidste tur op i bjergene. Efter nogle travle dage med at planlægge og købe købmandsvarer og piller nok og med at læse moderens endeløse liste over, hvordan han skulle tage sig af sin far, trådte Tracy endelig en lørdag morgen ind i den lille camper for for sidste gang

at inspicere den, før han hentede sin far.

I alle de år, hvor jeg voksede op, tænkte han, da han så på det slidte sted i camperens linoleumsgulv, har dette været fars kirke.

Så lang tid, han kunne huske, havde hans far ikke været aktiv i Kirken. For længe siden var der en eller anden i Kirken, som havde fornærmet ham – hvem og med hvad var der ingen, der kunne huske. Men det havde været nok til at holde ham væk fra Kirken i 20 år, undtagen når hans sønner skulle gøre et eller andet særligt.

I al den tid Tracy havde levet havde hans far anset søndagen som sin egen dag. „Jeg arbejder hårdt i forretningen seks dage om ugen. Jeg kan vel i det mindste have én dag, hvor jeg kan gøre, hvad jeg vil.“

Om det betød at tage på fisketur om foråret og om sommeren, på jagt om efteråret og udføre arbejde i hjemmet om vinteren.

Tracy kørte camperen op i bjergene og hans far sad på forsædet og så stille på den snoede bjergbæk langs vejen.

„Jeg havde glemt, hvor smukt der er heroppe,“ sagde hans far. „Jeg kender dette landskab bedre end de fleste. Hver vej, hver bakke, hver drejning af floden. Jeg kender det hele. Kan du se det sted, hvor

floden går under jernbanebroen? Lige dernede er der et godt fiskested. Hvis man bruger det rigtige fiskeudstyr, vil jeg garantere, at man kunne fange to eller tre flotte, brune ørreder.“

„Du får det til at lyde så let, far, men det er det aldrig, når jeg prøver.“

„Jeg har i de sidste 20 år fisket i denne flod. Jeg burde have lært noget. Jeg burde faktisk skrive alle de gode fiskesteder ned til dig. Der burde være nogen, der fik gavn af alt det, jeg har lært om floden.“

De kørte flere kilometer i stilhed, mens hans far studerede floden og fiskestedernes tilstand.

Tracy spekulerede på, om hans far vidste, at han slet ikke brød sig om at fiske.

„Vi skulle have kommet her oftere, bare os to, far og søn.“

„Mor ville aldrig have givet mig lov til det om søndagen.“

„Nej, hun var meget imod det.“

„Men vi kunne være taget af sted om lørdagen, far.“

„Selvfølgelig kunne vi det,“ sagde hans far tankefuldt, „hvis jeg havde haft en assistent, som jeg kunne overlade forretningen til. Lørdag var jo den travleste dag.“

„Ja, det ved jeg, det har du altid sagt.“

Vi er fremmede, tænkte Tracy, mens han kørte, jeg ved i virkelighe-

den ikke særlig meget om ham. Og hvad ved han om mig?

Snart kom de til søen. De opdagede, at den lejtplads, som i årevis havde været hans fars foretrukne, var ledig. Det var den sidste langs vejen til søen, og den lå på en bakke, der gav en god udsigt over søen og bjergene.

Efter frokost tog hans far sine piller og lagde sig ned for at tage sig en lur.

Omkring midt på eftermiddagen vågnede han. „Jeg har det fantastisk!“ sagde han glad. „Denne bjergluft har gjort mere for mig end alle læger i hele verden. Lad os gå ned og fiske!“

Først bar Tracy to foldestole ned til søen, dernæst fiskeudstyret, og så parasollen, som hans mor havde fået ham til at love at sætte op for hans far. Da alt var klart, fulgte han sin far ned ad stien til søen.

Der skete ikke meget de første par timer, men pludselig råbte hans far og fiskestangen bøjede sig kraftigt. Samtidig hoppede en stor ørred, 30 meter ude i søen, op af vandet, rystede sit hoved frem og tilbage i et forsøg på at slippe af med krogen.

„Den må veje mindst ni kilo!“ råbte hans far begejstret.

Det var en lang kamp mellem manden og fisken. Da fiske slappede af, bragte den langsomme ind-

haling af fiskesnøren den ind mod land.

Et par gange var den inden for en rækkevidde af seks meter fra dem, før den for tilbage ud på de dybere vande.

„Far, jeg kan se den nu. Den er kæmpestor.“

Til sidst var kampen ovre.

„Tag nettet, Tracy. Forsigtigt.“

Tracy stod tæt på vandet og ventede på, at fisken skulle komme tæt nok på, så jog han nettet med det lange skaft ned i vandet og løftede den udmattede fisk op i luften, hvilket fik den til at sno sig panikslagen.

„Den er flot,“ sagde hans far ærbødigt.

Tracy tog sin store kniv op og gjorde sig parat til at slå fisken hårdt over hovedet med håndtaget for at gøre ende på dens lidelser. Det var noget, hans far havde lært ham.

„Slå den ikke ihjel!“ råbte hans far. „Jeg vil ikke beholde den.“

„Hvorfor ikke?“

„Den skal blive ved med at leve. Den hører til i vandet. Den kæmper for tappert til at dø. Kan du forsigtigt fjerne krogen?“

Tracy tog fisken ved gællerne og så efter, hvor krogen havde sat sig fast. Det var dybt nede i fiskens hals.

„Den har slugt krogen, far. Jeg kan ikke få krogen ud uden at slå den ihjel.“

„Så skær snøren over og smid den tilbage i vandet. Skynd dig.“

Han tog sin kniv og skar linen over nogle få centimeter fra fiskens mund, så lagde han den forsigtigt tilbage i vandet. Den lå helt stille et par sekunder; så følte den friheden og svømmede væk fra dem ud i dybet.

Tracy så på sin far og spekulerede på, hvorfor han havde sluppet den største fisk, de nogen sinde havde set i søen, løs.

„Den er fri nu, ikke sandt? Fri til at bevæge sig gennem vandet. Den kan komme til steder, som vi aldrig vil se. Jeg er glad for, at vi ikke beholdt den, er du ikke?“

Da alt efter den fisk ville være et antiklimaks, stoppede de og pakke- de det hele ned i camperen.

„Kunne du ikke tænke dig at komme til Californien sammen med mig et par uger her i sommer?“ spurgte hans far, mens spændingen ved at have fanget fisken stadig boblede i ham.

„Der er et hospital der, som behandler folk med sygdomme ligesom min. Vi kunne køre derover. De påstår, at de kan helbrede folk, der har det værre end mig.“

Tracys far var mere positiv, end han havde set ham i årevis.

„Vi kan bekæmpe denne sygdom, kan vi ikke? Vi behøver ikke bare at sidde og acceptere nederla-

get, gør vi? Vi tager af sted om en uge eller to, bare dig og mig. Og når jeg er helt rask, kan mor komme og møde os. Vi kan tage en lille ferie og vise hende hele Californien, kun os tre. Måske kunne vi endda tage ned til Mexico og Centralamerika og tage en båd gennem Panamakanelen. Lyder det ikke godt?“

Selv da Tracy lavede aftensmad, talte hans far om turen til Mexico. Han lavede hamburgers og åbnede en dåse med bønner. Hans far tog sine piller og så spiste de.

Tykke skyer havde lagt sig over dem sidst på eftermiddagen, og om aftenen befandt de sig midt i et voldsomt tordenvejr. Når Tracy så ud, så han vinden piske regnen over søen i forskellige mønstre. Flere gange slog lynet ned omkring dem.

Hans far, der pludselig så meget ældre ud med sin pande vædet af sved, gik i seng, efter at han havde taget sin medicin. Tracy blev oppe og læste en bog.

Ved ellevetiden vågnede hans far og hostede og kastede den mad op, som han havde spist til aftensmad.

Tracy stod ud af sengen og tændte sin lygte. Hans far sad op, hele hans legeme var bøjet i smerte.

Tracy fyldte en spand med vand og tog et håndklæde og begyndte at vaske gulvet.

„Undskyld, undskyld,“ sagde

hans far igen og igen. „Det må være på grund af pillerne.“

Tracy gjorde gulvet rent og tog så en vaskeklud og vaskede sin far så godt, han kunne. De skiftede hans gennemblødte pyjamas og fik ham i et par gamle bukser og en skjorte.

I begyndelsen var hans far bange for at tage flere smertestillende tabletter den nat. Efterhånden som natten gik, sad han på sengekanten og rokkede frem og tilbage, med hovedet bøjet og tænderne kramagtigt sammenbidt, idet han prøvede at kæmpe mod smerten.

Til sidst, ved ettid, kunne han ikke holde smerterne ud længere, og han bad om en skive brød og sine piller, villig til at kaste op igen, om det skulle være.

„Har fisken ondt i nat?“ spurgte hans far efter at have taget sin sidste pille.

„Det ved jeg ikke, far. Det er kun en fisk.“

„Den er derude og svømmer rundt med krogen der borer sig dybere ind i den med hvert åndedrag.“

„Den har det udmærket.“

„Tror du, at den er taknemmelig for, at jeg lod den leve, eller tror du, at den forbander mig for at lade den fortsætte med at lide?“

„Det skal du ikke tænke på.“

„Hver gang den prøver at spise, hver gang den synker, vil krogen

være der, og rive i den. Måske ville det være bedre, hvis den var død. Måske skulle vi have ladet den dø.“

„Far, nu skal du sove.“

„Måske er den allerede død. Måske flyder den rundt i vandet med bugen op.“

Hans far stod op og gik hen til vinduet for at se ud over søen. Det støvregnede.

„Det er svært at vide, hvad vi skulle have gjort – det er svært at spille Gud, selv når det blot drejer sig om en fisk.“

Tracy lagde sig tilbage i sengen og håbede, at hans far snart ville gå i seng og hvile sig, men han blev

stående der ved vinduet og så ud i den mørke nat.

Tracy må have været faldet i søvn, men nogle få øjeblikke senere hørte han døren gå og hans far gå ud i mørket.

Han hoppede ud af sengen, tog sit tøj på og løb ud.

Nogle øjeblikke senere fandt han sin far stående ved søbredden med en lommelygte i hånden. Han lyste ud over søens overflade.

„Far, hvad laver du herude?“

„Jeg vil se, om fisken er død.“

Pludselig blev Tracy bange. Han vidste, at han ikke med magt kunne få sin far op i camperen. Han var alt for stor.

„Far, vær sød at gå ind igen. Det regner.“

„Jeg ved, at det regner,“ sagde hans far og lyste frem og tilbage over søen.

„Du ved, at mor vil blive sur på mig, hvis hun vidste, at du var herude i regnen. Vær sød at gå tilbage.“

Da hans far til sidst var færdig, vendte han sig rundt og stod ansigt til ansigt med Tracy.

„Den svømmer ikke rundt med bugen op. Den må være i live endnu. Så kan vi godt gå tilbage.“

Tracy lagde sin arm og faderen og hjalp ham op i camperen.

„Beder du nogen sinde for mig?“ spurgte hans far.

„Ja, det gør jeg.“

„Hvad beder du for?“

„At du vil få det bedre.“

„Bed ikke for det mere. Bed om at Guds vilje vil ske. Vi må stole på, at han ved, hvad der er bedst. Du og jeg ved det ikke engang, når det drejer sig om en fisk.“

Da de var kommet tilbage til camperen, sov hans far resten af natten.

Da Tracy vågnede næste morgen, var det til en grå, kedelig, regnfuld dag. Hans far vågnede klokken ti. Tracy lavede grød til dem begge og en kop kaffe til sin far.

„Det er søndag i dag, ikke sandt?“ spurgte hans far.

„Ja, det er det.“

„Det er den første søndag, jeg kan huske, at du ikke har været i kirke. Jeg burde ikke være kommet herop med dig. Især ikke i det vejr. Vi får vist ikke fisket særlig meget i dag, vel? Selvfølgelig kan det sommetider være godt at fiske i regnvejr – hvis du gerne vil.“

„Det er i orden.“

„Jeg har tænkt over det, jeg sagde i går – om at tage til Californien. Vi ville bruge alle vores sparepenge, hvis vi tog af sted. Det er i hvert fald sikkert, at forsikringen ikke ville betale for det. Og hvis behandlingen ikke virkede, hvordan ville din mors situation så være, uden penge?“

Det gjorde ondt i Tracy, da han fandt ud af at Californien var hans fars sidste håb om helbredelse, og at det håb var uden for rækkevidde.

„Jeg tænker ikke, at jeg nogen sinde kommer til at se Panamakanalen, vel?“ sagde hans far og så op fra koppen. „Vi må bare få det bedste ud af det, vi har her, mens vi kan.“

Tracy, der stadig tørrede den gryde af, som han havde kogt grøden i, så bort, mens tårerne faldt.

„Jeg har sat nogle penge til side til din mission og til en del af din uddannelse, men hvis der er noget andet, jeg kan gøre for dig, så lad os tale om det nu, før vi tager hjem igen.“

Tracy vidste, hvad han ønskede, men vidste ikke, om han turde sige det til sin far. Han vidste, at det ikke var det, hans far forventede.

„Far, jeg ønsker en fars velsignelse.“

Hans far rystede bedrøvet på hovedet. „Du ved, at det kan jeg ikke give dig. Jeg er ikke ældste. Hvorfor ønsker du det?“

„I hele mit liv er jeg blevet ordineret og har fået præstedømmevelsignelser af andre mænd, af og til af mænd, jeg slet ikke kender. Men det, jeg ønskede var, at du skulle gøre det, min egen far.“

„Jeg er ked af det. Jeg vidste ikke, at det betød så meget for dig.“

„Jeg troede engang, at hvis jeg virkelig anstrengte mig for at være den bedste dreng, du kunne ønske dig, så ville du se, hvordan Kirken var og blive aktiv igen. Far, jeg har aldrig gjort nogen af de ting, som de andre fyre i skolen gør. Hvorfor fik det dig ikke til at holde af Kirken?“

„Det ved jeg ikke.“

„Du lagde slet ikke mærke til det, vel? Du tog det hele for givet. Og nu er det for sent. Far, jeg vil gerne have en fars velsignelse.“

„Jeg kan ikke. Hvis du ønsker en præstedømmevelsignelse, må du gå til biskoppen eller til hjemmelærerne.“

„De er ikke min far. Det er du.“

„Jeg kan ikke gøre det. Jeg har ikke Det Melkisedekske Præstedømme.“

„Far, du kan godt give mig en fars velsignelse, selv om du ikke har præstedømmet. Men hvis du ikke har det godt med det, så læg bare dine hænder på mit hoved og bed en bøn,“ bad Tracy.

„Nej, det kan jeg ikke. Vær sød ikke at bede mig om det. Jeg ved ikke, hvordan jeg skulle gøre det. Gud vil alligevel ikke høre det, jeg siger.“

„Jeg hører det. Betyder det ikke noget for dig? Det kan måske være min eneste chance for at få en fars velsignelse.“

Hans far sad på køkkenstolen og så længe ud af vinduet.

„Vil du ikke nok, far?“

„Hvad skal jeg gøre?“

„Bliv siddende i stolen og så knæler jeg ned, så du kan lægge dine hænder på mit hoved.“

Tracy knælede ned foran sin far.

„Hvad skal jeg sige?“

„Bed bare en bøn.“

Han følte sin fars store hænder, der hvilede let på hans hoved.

„Gud,“ begyndte han langsomt, „Tracy ville have, at jeg skulle gøre dette. Jeg har ikke det rette præstedømme, men han mente, at jeg blot kunne bede en bøn.“ Han holdt en pause i flere sekunder og begyndte så igen. „Han har været en god dreng, det har han altid været. Det er ikke min skyld. Jeg skulle have været et bedre eksempel for ham, men der var altid nok mad på bordet, og jeg lærte ham om ærlighed og om arbejde. Når han får en opgave, så gør han det. Der er mange mennesker, selv mormoner, som ikke kan fuldføre en opgave.“

Tracy vidste, at tårerne strømmede ned ad hans ansigt, men han var ligeglad. „Jeg har ikke været alt det, jeg burde have været, men jeg synes, at han er blevet god nok – ja, bedre end god nok. Jeg synes, at han er den mest vidunderlige søn, en far kunne ønske sig. Gud, tag dig af ham. Det har han brug for, for jeg

dør snart. Du skal tage dig af ham, det er alt, hvad jeg kan sige.“

Pludselig forsvandt al den smerte, der var låst inde i Tracy.

„Måske vil han huske,“ fortsatte hans far med en underlig ro, „de gode ting, jeg gjorde som far og ikke tænke på det, jeg gjorde forkert. Og måske, når han bliver far engang, vil han ikke have for travlt til at tage sin søn med ud at spille bold. Det plejede jeg jo. Og måske vil han ikke være for ivrig til at se ned på folk i Kirken, som drikker kaffe eller som får sig en øl i ny og næ. I stedet vil han måske prøve at hjælpe dem, og ikke blive ligesom dem, der rynker på næsen, når nogen, der ryger, går i kirke.“

Hans far holdt atter en pause, og så begyndte han igen. „Jeg ønsker, at han skal tage på mission, men

kun, hvis han vil arbejde hårdt. Og jeg vil gerne have, at han gifter sig i templet. Det gjorde jeg aldrig, men jeg tror, at det ville være en dejlig måde at begynde et ægteskab på. Vil du velsigne ham. Han er en god dreng, og jeg elsker ham.“ Der var en lang pause. „Jeg tror, jeg er færdig. Tracy, hvordan slutter jeg?“

Tracy fortalte ham det, og hans far sluttede bønnen.

Tracy tørrede tårerne af i sit ærme og rejste sig op.

„Var det godt nok?“ spurgte hans far.

Tracy nikkede stille, idet han ikke følte, at han verbalt kunne udtrykke, hvad det betød for ham. Så rakte han armene ud og kastede dem om sin far og omfavnede ham.

„Det var ikke så slemt. Jeg håber bare, at velsignelsen virker,“ sagde hans far med et lille smil gennem tårerne.

Regnen fortsatte over frokost.

Efter frokost foreslog hans far, at de tog hjem, fordi hvis de gjorde det nu, ville hele familien kunne nå at være sammen ved nadvermødet.

De gik i kirke de næste tre søndage, og så blev smerterne for meget for hans far, og han måtte blive hjemme. De fik hjemmelærerne til til at hjælpe Tracy med at uddele nadveren hver uge til familien i deres hjem indtil slutningen af aught, da hans far døde. □

VELSIGN DEN ENKELTE KVINDE

En del af Hjælpeforeningens mål er, *at vi skal give af os selv til andre, at vi skal være et eksempel på evangeliets principper i vores dagligdag, og at vi skal undervise andre.* Vi følger kong Benjamins formaning: „I vil lære dem at vandre på sandhedens og dydens veje; I vil lære dem at elske og tjene hinanden“ (Mosiah 4:15).

At man *giver af sig selv* medfører i virkeligheden, at man selv får mere. Kvinder har store muligheder for at øge deres indflydelse. En ung israelitisk pige, som var blevet taget til fange af syrierne, blev tjenerinde i Na'amans hus. Han var hærfører i den syriske hær. Na'aman var spedalsk. Den unge pige kendte til Na'amans situation og sagde til Na'amans hustru: „Gid min herre var hos profeten i Samaria; han ville sikkert skille ham af med hans spedalskhed“ (2 Kong. 5:3). På grund af pigens vidnesbyrd, besøgte Na'aman profeten Elisa og blev helbredt.

Den unge pige var ikke tvunget til at hjælpe ham, der havde taget hende til fange. Men på grund af sin store tro på profeten, hendes respekt for Na'aman og hans hustru og den selvtilid, hun havde, gjorde hun det alligevel. Hun øgede sin

indflydelse og gik den ekstra mil, så hun kunne hjælpe en, som havde brug for det.

Hvordan giver vi af os selv for at velsigne andre?

At *være et eksempel* betyder at gøre det, du tror er rigtigt.

Priscilla Sampson-Davis fik Mormons Bog, mens hun var på besøg i Holland i 1963, men Kirken blev ikke organiseret i hendes hjemland, Ghana, før i 1979. I seksten år mødtes hun regelmæssigt med andre omvendte i Afrika, mens hun ventede på at blive døbt.

En af de søstre, som hun besøgte, kunne ikke læse. For at give denne søster mulighed for at få glæde af evangeliets sandheder, læste søster Sampson-Davis ofte skrifterne for hende og forklarede hende betydningen af dem. Hun efterlevede det råd, Paulus gav til Timoteus: „Vær et forbillede for de troende i tale, i færd, i kærlighed, i troskab, i renhed!“ (1 Tim. 4:12).

Hvordan kan vi være eksempler på kærlighedens principper?

At *undervise* er at hjælpe andre med at lære, hvordan de skal være eller hvordan gøre et eller andet.

Na'amans navnløse tjenerinde og søster Sampson-Davis tog sig hver især tid til at lære en anden person en betydningsfuld lektie. De var eksempler på de råd, der er givet os i Lære & Pagter 88:77-78; „Og jeg befaler, at I skal undervise hinanden i rigets lære.

Lær flittigt, og min nåde skal ledsage jer.“

Nåden ledsager os, når vi flittigt underviser i evangeliet. Vore liv bliver ikke blot berigede, når vi underviser andre, men vores undervisning oplyser også de sjæle, som lærer om sandheden.

Hvordan har nogen velsignet dig ved at undervise dig? □

© PROVIDENCE LITHOGRAPH COMPANY

BØRNESTJERNEN

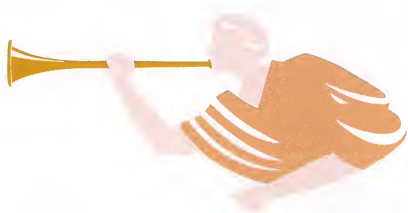
ISBN 0107-2145

140. ÅRGANG

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

JUNI 1991

ZENIFF

ILLUSTRERET AF PERRY THOMPSON

Zeniff og en gruppe nephiter forlod deres hjem i Zarahemlas land. De rejste til Nephis land, hvor deres folk engang havde levet. (Omni 1:27; Mosiah 9:1-3)

De opdagede, at der boede lamaniter. Zeniff og fire af hans mænd gik ind i byen for at tale med kong Laman. De spurgte kongen, om de kunne bo i hans land. (Mosiah 9:4-5)

Kong Laman var klog. Han sagde, at de kunne få to af hans byer. Han ønskede, at de skulle bo i hans land, så han kunne bringe dem i fangenskab. (Mosiah 9:6, 10, 12)

Zeniff og hans folk byggede huse og en mur omkring deres byer. De såede og dyrkede korn og frugter. De havde også flokke af dyr. (Mosiah 9:8-9)

Kong Laman fortalte sit folk, at nephiterne voksede i styrke. Snart gik mange lamaniter ud for at dræbe nephiterne og stjæle deres dyr og afgrøde. (Mosiah 9:11, 13-14)

Nephiterne løb ind i deres by. Zeniff bevæbnede sit folk med buer, pile, sværd, knipler og slynger og drog ud til kamp mod lamaniterne. (Mosiah 9:15-16)

Før de gik i krig, bad de til Gud om hjælp. Herren gav nephiterne ekstra styrke, og de dræbte mange lamaniter og drev resten bort. (Mosiah 9:17-18)

Efter kampen satte Zeniff vagter rundt om i landet. Han ønskede at beskytte sit folk og deres dyr fra lamaniterne. (Mosiah 10:2)

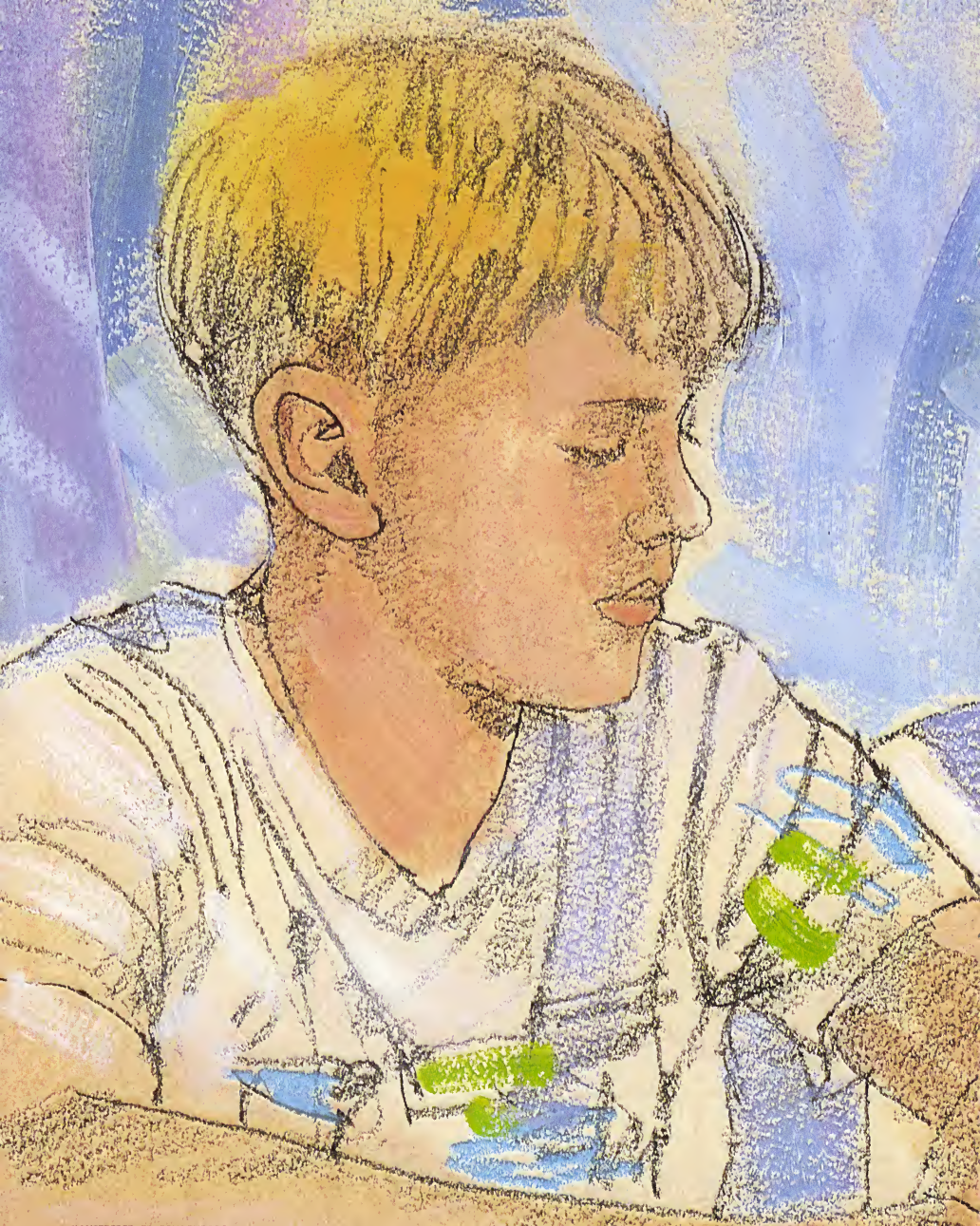
Nephiterne levede i fred i mange år. Mændene dyrkede jorden, og kvinderne spandt tøj og lavede klæder. (Mosiah 10:4-5)

Efter at kong Laman var død, blev hans søn konge. Han sendte sin hær ud for at kæmpe mod nephiterne igen. Zeniff skjulte de nephitiske kvinder og børn i ødemarken. (Mosiah 10:6, 8-9)

Atter modtog nephiterne styrke fra Herren. De bekæmpede lamaniterne og drev dem ud af landet. (Mosiah 10:10, 19-20)

ILLUSTRERET AF LARRY WINBORG.

JUNI 1991

BIKAGER

Lowell L. Hamblin

Skyggerne blev lange og forsvandt til sidst, mens solen sank bag de disede bjerge mod vest. Vores lille by havde en af de bedste pladser til rodeo i området, og det var et godt sted at lege for os fire drenge. På denne solrige eftermiddag havde mine venner og jeg leget på den øde plads, og vi gav vores fantasi frit løb. Vi havde kæmpet og vundet mange kampe mod kvægtuve og andre røvere. Vi havde redet på de vanskeligste heste og kæmpet mod de vildeste tyre.

Nu sad vi alle fire stille øverst på trappen op til tribunen, og Ray foreslog: „Det bliver snart mørkt, så vi må hellere komme hjem.“

„Ja, mine brødre vil lede efter mig,“ sagde jeg, idet jeg børstede en hårlok ud af mine øjne.

„Jeg er stadig for træt til at gå hjem. Lad os vente lidt endnu,“ mumlede Bobby.

„Kan I lide honning?“ spurgte Jack. Han så tværs over rodeopladsen ind på hr. Sampsons mark, hvor der stod et dusin hvide bistader, der kun netop kunne anes nu, da det var ved at blive mørkt.

„Det kan jeg,“ sagde jeg, „med jordnøddesmør og brød.“

Ray og Bobby var enige.

„Honning er godt, når det kommer lige fra bistaden,“ sagde Jack så. „Har I nogensinde fået honning

lige fra bistaden?" Det var der ingen af os, der havde. „Så går vi over og ser om hr. Sampson har noget honning i bistaderne og så tager vi noget."

„Er det ikke at stjæle?" spurgte Ray.

„Hr. Sampson har sandsynligvis taget alt det honning, som han har brug for, så jeg tror ikke, at han har noget imod, hvis vi tager noget," svarede Jack.

Vi var lige så sultne, som vi var trætte, så der skulle ikke så meget til for at overbevise os om, at honning nok ville smage rigtig godt. Vi gik tværs over banen, kravlede over hegnet og tog hver en bikage fra forskellige bistader.

Da vi igen sad på tribunen, begyndte min samvittighed at fortælle mig, at der var noget, der ikke var helt rigtigt i det, jeg gjorde. Jeg burde have været hjemme, før det blev mørkt, og jeg havde taget noget, der tilhørte en anden. Den første mundfuld af honning smagte ikke nær så godt, som jeg havde forventet.

Netop da hørte vi fodtrin i gruset under os.

„Gem hurtigt bikagerne," hviskede Jack.

Fodtrinen kom langsomt op ad tribunen mod os. En mands store skikkelse trådte ud af mørket. „Godaften, drenge." Det var hr. Sampson. Alle i vores by respekterede og holdt af ham, og vi begyndte at føle os dårligt tilpas.

Jack sad uroligt og prøvede at tørre honningen af sine fingre på sædet ved siden af.

„Godaften, hr. Sampson." Ray var den eneste, der var i stand til at tale.

„I er vist lidt sent ude, er I ikke?" spurgte han.

„Jo. Vi skulle lige til at gå hjem," svarede Ray.

Efter en lille pause spurgte hr. Sampson: „Ved I drenge noget om bier?"

Dette spørgsmål gjorde os urolige. Til sidst svarede Ray: „Jeg tror ikke, vi ved særlig meget."

„Det regnede jeg heller ikke med. Lad mig fortælle

jer lidt om dem. I hver bistade er der tre forskellige slags bier – dronningen, dronerne og arbejderne. De har hver især deres arbejde at udføre, og de udfører det godt. Dronningbien lægger æg, som bliver til nye bier. Dronerne er hanbier, som befrugter de æg, som dronningen lægger."

Hr. Sampson tøvede nogle få sekunder, for at vi rigtig skulle forstå det, han havde sagt. „Nu vil jeg fortælle jer om arbejderne. Så snart det bliver lidt varmere om foråret og træer og planter begynder at blomstre, forlader arbejderbierne staden og begynder at indsamle nektar fra blomsterne. De flyver fra blomst til blomst, indtil de ikke kan have mere, så flyver de tilbage til staden og afleverer nektaren der. Jeg indsamler honning fra staderne, når de er fyldte i løbet af sommeren. Men tidligt på efteråret, når det bliver koldt og blomsterne er væk, kan bierne ikke længere arbejde, så jeg sørger for, at staderne er fulde af honning, så bierne kan overleve i de kolde måneder. Hvis der skulle være nogen, der tager bikager fra staderne, så vil bierne dø af sult, og der vil ikke længere være nogle bier eller noget honning."

Hr. Sampson rejste sig. „Nå drenge, det er nok om bier for denne gang. Jeg må hellere komme hjem." Han begyndte at gå ned ad tribunen, så standsede han og vendte sig om imod os. „I drenge må også hellere komme hjem. Men først er der vist noget, I hellere må gøre, tror jeg. Godaften, drenge."

„Godaften, hr. Sampson," sagde vi i kor.

Et øjeblik sad vi der bare, temmelig forundrede. Hr. Sampson vidste, at vi havde taget bikagerne, alligevel havde han ikke været vred, han havde ikke skældt ud eller truet os.

Vi vidste alle, hvad det var for „noget", vi hellere måtte gøre. Vi tog bikagerne og satte dem tilbage i bistaderne. □

LÆS I SKRIFTERNE DAGLIGT

Laurel Rohlfing

„I ransager skrifterne . . .
og det er dem, som vidner om mig“
(Joh. 5:39).

Hvor mange gange om dagen spiser du?

Hvor lang tid har du gået uden at få noget at spise? Når du ikke får noget at spise, begynder din mave at knurre af sult, og du føler dig svag.

Lige som dit legeme har brug for at få mad hver dag, så det kan blive ved med at være stærkt og sundt, har din ånd brug for daglig næring for at holde sig stærk og nær vor himmelske Fader. En måde at gøre dette på er at læse i skrifterne. Vores profet, Ezra Taft Benson, har sagt: „Vor himmelske Fader ønsker, at I skal lære noget fra Mormons Bog hver eneste dag. Mormons Bog er en særlig gave til jer fra vor himmelske Fader.

Jeg håber, at jeres forældre og ledere vil give jer mulighed for at lære om Lære & Pagter, Den Koste-lige Perle og Bibelen“ (*Stjernen*, juli 1989, s. 76).

For at blive god til at læse i skrifterne hver dag, må man først love sig selv, at man vil gøre det. Så må man prøve at gøre det til en vane at læse på samme tidspunkt hver dag, måske lige efter at man er vågnet om morgenen, før eller efter et måltid eller lige før, man går i seng. Man kan læse et vers, et kapitel, en side, eller i et bestemt tidsrum. Hvis du ikke kan læse, kan du bede en i din familie om at læse for dig. Det vigtigste er at gøre det hver dag.

Jesus sagde: „Og salige er alle de, som hungrer og tørster efter retfærdigheden, thi de skal fyldes med den Helligånd“ (3 Nephi 12:6). Når man læser i

skrifterne dagligt, vil man blive velsignet på mange måder, og man vil føle sig nærmere vor himmelske Fader.

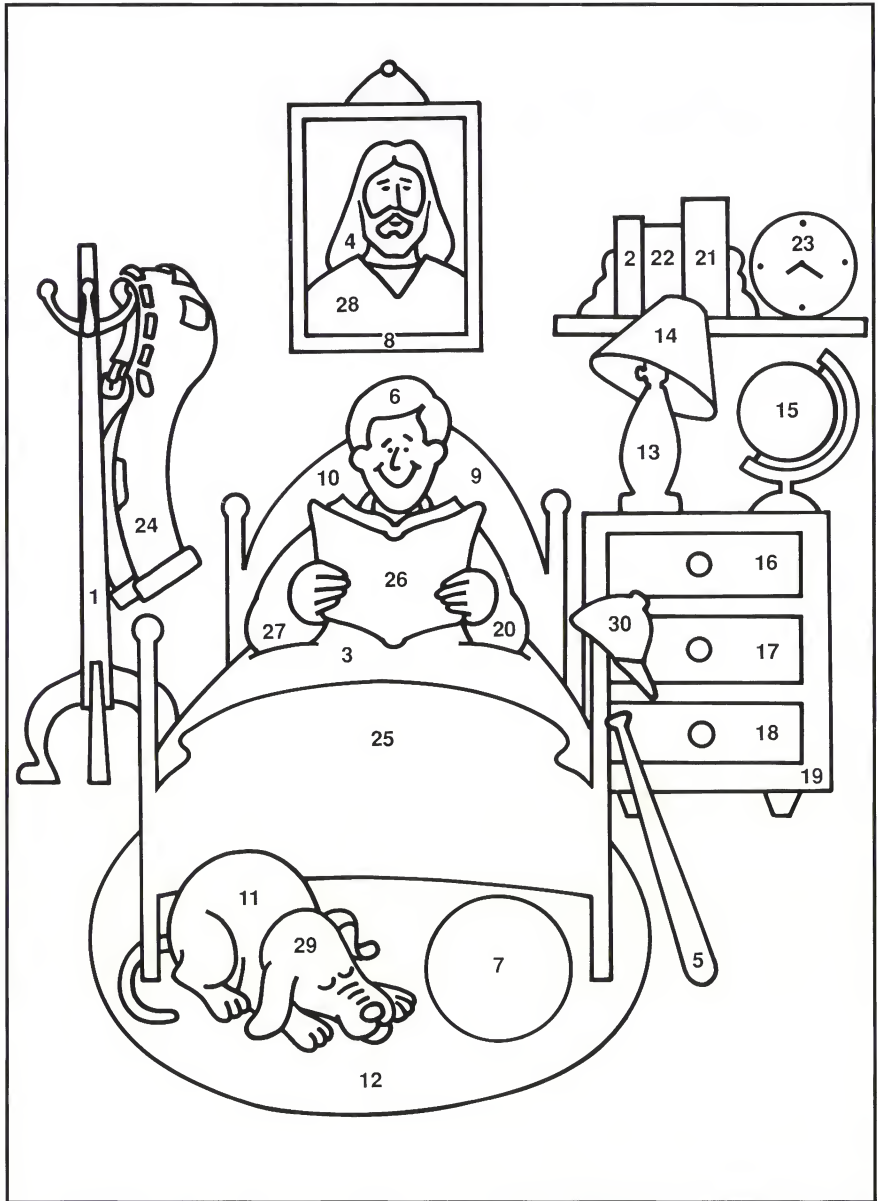
Instruktioner

Der er 30 nummererede felter på billedet. Farvelæg et felt for hver dag du læser i skrifterne. Begynd med nummer 1. Når du har læst i 30 dage, har du gjort billedet færdigt, og du har gjort det til en vane at læse i skrifterne hver dag.

Forslag til fællestid

1. Læs følgende citat af præsident Benson for børnene og bed dem om at vælge nogle yndlingskriststeder fra Mormons Bog, som de kan lære udenad. „Jeg har en vision om tusinder af missionærer, der tager på mission og har lært hundredvis af citater fra Mormons Bog udenad, så de kan nære en åndeligt udhungret verdens behov“ (*Stjernen*, januar 1989, s. 4).
2. Fortæl eller dramatiser historier om gode mennesker som Jesus, Nephi, Helamans 2000 sønner, Mormon, Daniel og Samuel, som blev undervist om skrifterne, da de var børn.
3. Læg nogle små ting, der symboliserer historier fra skrifterne, i en lille pose. Når et barn tager en ting fra posen, bed det så om at fortælle hvilken historie, det minder barnet om.
4. Begynd med at fortælle en spændende historie og stop så på et spændende sted. Bed børnene om at finde historien i skrifterne og at læse slutningen.

□

Jeg gider ikke gå i kirke

„Men mor, jeg gider ikke gå i kirke i dag!“ beklagede Torben sig. „Jeg vil blive hjemme og lege udenfor. Vi får ferie i skolen, hvorfor kan vi så ikke også tage ferie fra Kirken?“

Torbens mor smilede, da hun spurgte: „Hvad tror du, at der vil ske, hvis vor himmelske Fader tog ferie fra at passe på os og hjælpe os? Desuden har du hele resten af ugen, hvor du kan lege udenfor.“

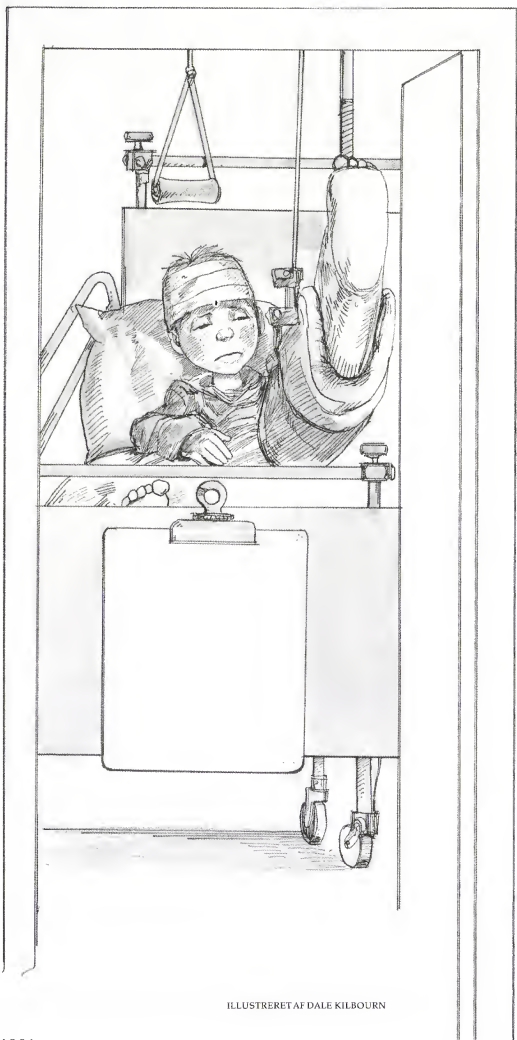
Den næste dag legede Torben udenfor. Han legede længe og rigtig meget. Sent om eftermiddagen, da han kørte om kap på sin cykel sammen med sine venner, vendte han sig om for at se, hvor langt han var foran dem. Pludselig ramte cyklen en sten, og det næste, Torben kunne huske, var, at han lå i en hospitalsseng med en gipsbandage om sit venstre ben og en stor bandage om hovedet.

Hans ben blev holdt oppe af en kæde og et lod. Han kunne ikke vende sig; han kunne kun ligge på ryggen. Lægerne fortalte ham, at han skulle ligge sådan i mindst 4 uger! Hele hans sommer var ødelagt!

Bare at ligge stille i den store hospitalsseng var det vanskeligste, Torben nogen sinde havde gjort. Hans mor, far og søstre kom hver dag for at besøge ham. De havde bøger med, kassettebånd og spil, som han kunne spille, mens han lå ned. Det hjalp, men hver dag syntes at være en evighed.

Da søndag kom, vidste Torben, at hans familie gik i kirke og ikke ville komme for at besøge ham før sidst på eftermiddagen. Torben farvede i sin nye malebog, så læste han nogle af sine bøger. *Intet føles rigtigt. Det er søndag, og jeg ville være i kirke, hvis jeg var hjemme. Det ville føles rigtigt*, sagde han til sig selv.

Torben tænkte på primaryklassen. *De har nok fællestid lige nu, og synger nogle af mine yndlingssange. Måske spiller de det spil om historier fra Bibelen, som søster Hansen lærte os i sidste uge.* Torben spekulerede på, hvad søster Nilsens lektie ville handle om i dag. I sidste uge havde det været om tilgivelse. Han kunne virkelig godt lide lektien, selv om det af og til var svært at

ILLUSTRERET AF DALE KILBOURN

sidde stille. Jo mere Torben tænkte på Kirken, desto højere ønskede han, at han kunne være der.

Den næste uge var ikke lettere for Torben. Han blev ved at tænke på, at han ikke kunne komme i kirke om søndagen. Efter at han i dagevis havde ligget stille, mente han ikke, at det var så umuligt at sidde stille i tre timer i Kirken mere.

Da søndag igen kom, syntes morgenen at vare længere og længere. Torben så på uret på væggen. *Fællestid er lige ved at være ovre nu, og alle er ved at gå i deres klasser. Jeg vil vædde på, at lektien er god, tænkte Torben bedrøvet.*

Omkring ti minutter senere viste søster Nilsen sig i døren! „Hej, Torben. Må vi komme ind?“ spurgte hun.

„Ja! Ja!“ råbte Torben glad.

Søster Nilsen blev fulgt af de andre fire børn fra Torbens primaryklasse. Hvert af børnene havde nogle kort og breve, som børnene i Primary havde lavet til Torben i fællestiden.

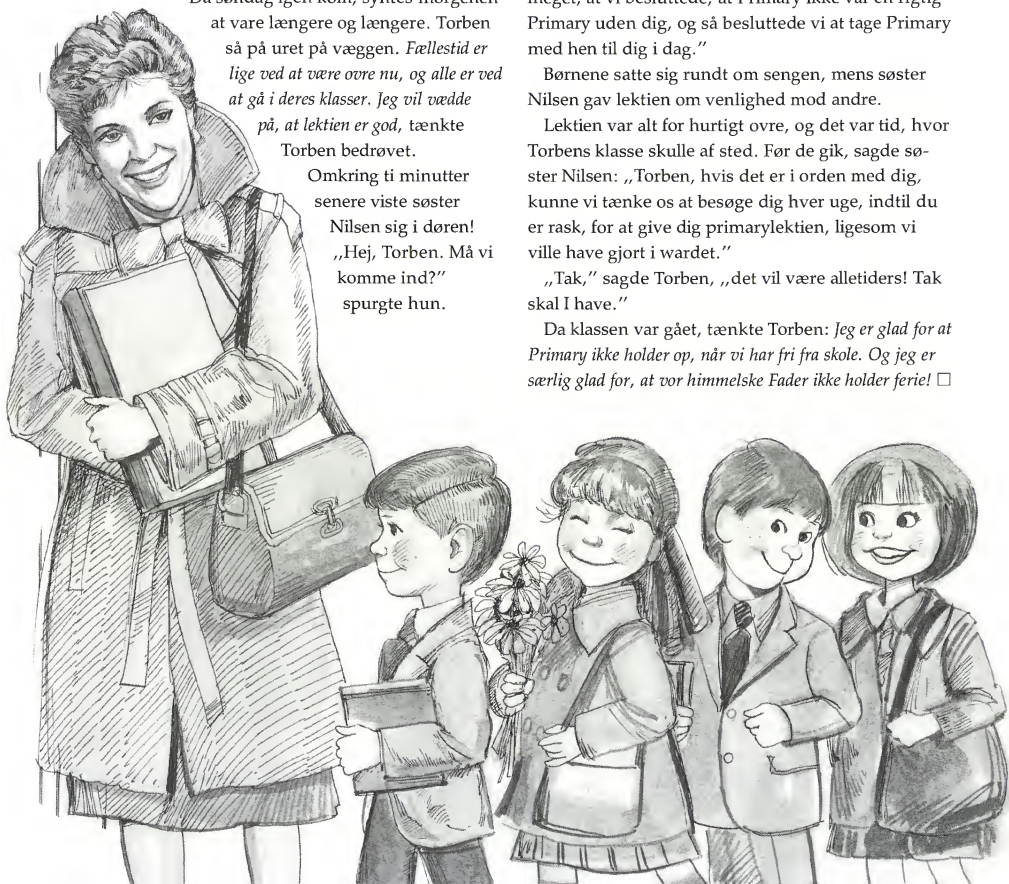
Da de havde været der i nogle få minutter, sagde søster Nilsen: „Torben, vi har alle savnet dig så meget, at vi besluttede, at Primary ikke var en rigtig Primary uden dig, og så besluttede vi at tage Primary med hen til dig i dag.“

Børnene satte sig rundt om sengen, mens søster Nilsen gav lektien om venlighed mod andre.

Lektien var alt for hurtigt ovre, og det var tid, hvor Torbens klasse skulle af sted. Før de gik, sagde søster Nilsen: „Torben, hvis det er i orden med dig, kunne vi tænke os at besøge dig hver uge, indtil du er rask, for at give dig primarylektien, ligesom vi ville have gjort i wardet.“

„Tak,“ sagde Torben, „det vil være allertidst! Tak skal I have.“

Da klassen var gået, tænkte Torben: *Jeg er glad for at Primary ikke holder op, når vi har fri fra skole. Og jeg er særlig glad for, at vor himmelske Fader ikke holder ferie!* □

SOMMERLAM

Jayne B. Malan

Førsterådgiver i Unge Pigers hovedbestyrelse

En sommer sagde min far, at han havde et stort arbejde til mig og min bror, Clay. Han pegede på en nærliggende mark med masser af lam og sagde, at han ville dele de penge, vi fik ved at opdrætte dem og sælge dem om efteråret.

Vi var begejstrede. Der var omkring 350 lam, og alt, hvad vi skulle gøre, var at fodre dem. Der var imidlertid ingen af lammene, der havde mødre. De var alle gået tabt i en voldsom storm. At fodre et eller to små lam er let, men at fodre alle 350 var et virkelig stort stykke arbejde. Der var masser af græs, men lammene havde brug for mælk. Så vi lavede nogle lange, V-formede trug af træ. Så fik vi fat i en tinbalje, malede korn og lagde kornet i baljen. Derpå hældte vi mælk i for at lave en tynd grød.

Vi førte lammene til trugene og sagde, idet vi pegede på maden: „Spis!“ De stod bare og så på os. Vi prøvede at putte deres næser ned i mælkegrøden og håbede at de ville smage det og få lyst til mere. Vi prøvede at stikke vores fingre ned i grøden og få dem til at sutte på vores fingre. Nogle af dem drak, men de fleste stak af.

Mange af lammene var ved at sulte ihjel. Det eneste vi kunne gøre for at være sikre på, at de ville spise, var at tage dem op to ad gangen og holde dem i vore arme som små børn og fodre dem.

Om natten sad prærieulvene på bakken og hylede. Den næste morgen så vi resultatet af deres natarbejde, og vi kunne begrave to eller tre lam.

Clay og jeg glemte snart alt om at blive rige. Alt, hvad vi ønskede, var at redde vores lam. Det var ikke så slemt, før jeg gjorde et af dem til mit kæledyr og gav det et navn. Det var altid ved mine fødder og kendte min stemme. Jeg elskede det lam. En morgen kom det ikke, da jeg kaldte. Senere på dagen fandt jeg det under piletræet ved bækken. Det var dødt. Med tårerne strømmende ned ad ansigtet, samlede jeg mit lam op og gik hen efter min far. Idet jeg så op på min far, sagde jeg: „Er der ikke nogen, der kan hjælpe os med at fodre vores lam?“

Efter et langt øjeblik sagde han: „Jayne, for længe siden var der en anden, som sagde næsten de samme ord. Han sagde: ‚Vogt mine lam . . . Vær hyrde for mine får‘“ (Joh. 21:15, 16). Far lagde armene om mig og lod mig græde længe, så gik han med mig ud for at begrave mit lam.

Mange år senere, da jeg tænkte over Moses 1:39, kom jeg til at forstå fars ord. Skriftstedet lyder: „Thi se, dette er min gerning og herlighed – at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket.“ Da jeg tænkte på Frelserens mission, huskede jeg den sommer med lammene, og jeg vidste, hvad Frelseren må have følt med så mange lam at passe på, så mange sjæle, der skulle frelses. Og jeg vidste i mit hjerte, at han havde brug for min hjælp. □

(Tilpasset fra en tale ved generalkonferencen oktober 1989).

ILLUSTRERET AF DIKKE BRUNN

PÅ OPDAGELSE

VANDRETUR TIL ZION

Violet Kimball

„Lad alt blive gjort i orden, og lad alle de hellige, som kan, samles i Zion . . . Lad dem komme til fods, med håndkærre eller trillebør; lad dem binde op om deres lænder og tage af sted, og intet skal hindre dem” (Fra et brev fra Det Første Præsidentskab, *Millennial Star*, den 26. januar 1856, s. 54).

Håndkærrebørn oplevede sandsynligvis mere end andre børn, der krydsede prærien. Rejsen med håndkærre var ofte hurtigere end med vogn: i virkeligheden rejste nogle børn til Salt Lake-dalen på kun ni uger. Andre kæmpede med rejsen i mere end fire måneder.

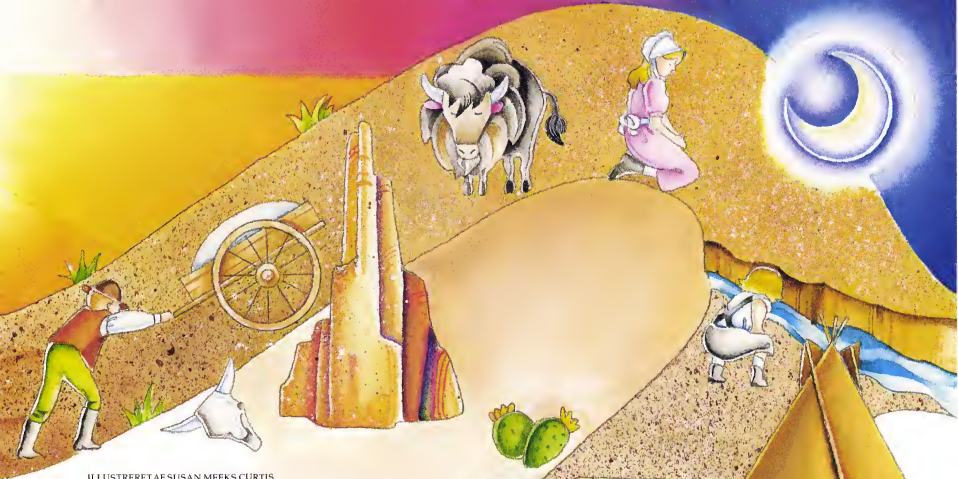
Mange af håndkærrekompanierne bestod udelukkende af immigrerende hellige, som netop var kommet til De Forenede Stater og ikke var forberedt på de hårde, ujævne prærier eller det dårlige vejr, de af og til blev udsat for. Varme, regn, støv, blæst, klapperslanger, vilde dyr, tørst, sult, sygdom, kulde og død var der hele tiden. Men det var spændingen ved at rejse tværs over et nyt land til et nyt hjem også.

Nogle af pionerdagbøgerne fra dengang fortæller rørende og tragiske beretninger om børn på rejse: „Hver morgen når vi begyndte rejsen, var der noget nyt at se,” står der i en dagbog. „Fugle, der løb på vejen, . . . blomster og smukke sten, man kunne samle.”

I nogle kompagnier begyndte børnene tidligere end håndkærre og gik i forvejen for hovedgruppen, så de ikke forsinkede den. En mor skrev, at hendes femårige dreng „har gået 29 kilometer uden hvil.”

Nogle store piger og drenge hjalp med at skubbe og trække håndkærre, som indeholdt de få ejendele, som de fik lov til at tage med sig. Mange var tvunget til at efterlade deres ejendele, når de fandt ud af, at alene byrden med at trække kærre tog alle deres kræfter.

I Martins håndkærrekompani fra 1856, insisterede broder Martin på, at folk skulle smide alt unødvendigt væk, så de kunne nå dalen hurtigere. Mange børn måtte skille sig af med legetøj, som de havde taget med. En lille pige havde en lille legetøjsløve af jern. Den blev også smidt væk, men hun elskede den så meget, at i løbet af natten gik hun tilbage til det sted,

ILLUSTRERET AF SUSAN MEEKS CURTIS

hvor de havde efterladt deres ting, fandt den, hængte den på et stykke snor og havde den på under sin kjole på hele turen til Salt Lake-dalen.

Der skete mange mirakler på turen. To små piger legede nær et bål, og en af dem faldt baglæns ind over en gryde med kogende vand. Hun blev straks trukket ud, og efter at hun blev salvet af præstedømmet, kom hun sig hurtigt.

En lille pige løbe efter sin families ko på sine bare fødder, da hun trådte på næsten ikke bevæge mig," skrev hun. „Jeg kunne kun tænke på at bede.“ Herren hørte hendes bøn, og hun slap væk uden at blive bidt.

Selv om børnene arbejdede hårdt og oplevede svære tider, så havde de det også sjovt. En af dagbøgerne fortæller: „Det var virkelig sjovt at trække

de tomme kærre og efterabe vognføreren . . .

Vi havde masser af tid til at se det landskab, vi passerede, at løbe frem og tilbage og undersøge det ene eller det andet.“

Pionererne dræbte ofte bøfler for at få noget at spise på turen. Det var spændende for hele lejren, når de havde frisk kød at spise. Børnene brugte noget af deres tid på at lede i de store myretuer tæt på forladte indianerlejre efter indianerperler, som de lavede Halskæder af. De byggede indhegninger af sand og sten, satte fangne insekter derind og legede at de var deres „kvæg“. De legede også en leg, der ligner skjul, som hed „Jeg spionerer“. På trods af alle de nye og spændende oplevelser, som pionerbørnene havde, kunne ingen sammenlignes med glæden ved endelig at ankomme til dalen, hvor de skulle begynde et nyt liv. □

ZION

LIVETS BESLUTNING

Ældste Boyd K. Packer

De Tolv Apostles Kvorum

Jeg ønsker at åbenbare noget for jer, og jeg bruger med vilje ordet *åbenbare*. Jeg har kæmpet, virkelig kæmpet for at skrive en artikel, som udtrykker det, jeg ønsker at sige. Og jeg er bange for, at når I har læst den, så vil mange af jer sige: „Det vidste vi jo i forvejen,“ og anse den for at være enkel og fantasiløs – ja, endog kedelig, for det, jeg ønsker at åbenbare, er almindeligt. Det gør det vanskeligt, at få det universelt anerkendt som værende betydningsfuldt.

Men ud over det faktum, at Jesus er Kristus, Guds Søn, at hans evangelium er blevet gengivet ved profeter – er det den sandhed, hvori jeg i allermost ønsker at

undervise mine børn. Og nu til det, som jeg har arbejdet med så hårdt:

Det er en misforståelse hos de fleste mennesker, at hvis man er god, virkelig god til det, man gør, så vil man til sidst både blive kendt og rigt belønnet. De fleste tror, at succes for at være fuldstændig, nødvendigvis må omfatte, som nødvendige ingredienser, en stor portion af såvel berømmelse som rigdom. Det er de præmisser verden synes at arbejde ud fra. Disse præmisser er falske! Det er ikke sandt! Herren har lært os noget andet.

Sandheden om disse ting er bemærkelsesværdig

vanskeligt at undervise i og vanskelig at lære. Hvis en person, som *ikke* er velkendt, og som *ikke* får en stor løn, påstår, at han har lært, at hverken berømmelse eller formue er væsentlig for succes, så har vi en tendens til at blive mistænkelige, og mene, at denne persons udtalelse blot er en undskyldning. Hvad skulle han ellers sige for ikke at anse sig selv for en fiasko? Hvis en person, som *har* berømmelse og rigdom, påstår at ingen af delene betyder noget for hans succes eller lykke, så tror vi, at han taler ned til os eller udviser falsk beskedenhed.

Derfor afviser vi som pålidelige kilder både dem, der har berømmelse og rigdom og dem, der ikke har det. Vi sætter spørgsmålstegn ved, om nogen af dem er objektive vidner. Det giver os kun én mulighed – selv at søge erfaringer om berømmelse og rigdom og det modsatte. Derfor kæmper vi os gennem livet, og måske går vi glip af både berømmelse og formue, for til sidst at opdage, at vi virkelig kan få succes uden at have nogen af delene. Eller måske har vi en dag både berømmelse og rigdom og opdager, at ingen af delene

er grundlaget for virkelig succes og fuldkommen lykke. Det er en meget langsom måde, at lære denne lektie på.

Vil vi nogen sinde lære, at valget ikke står mellem berømmelse og ubemærkedhed, ej heller mellem rigdom og fattigdom? Valget står mellem godt og ondt, og det er i virkeligheden en helt anden sag. Når vi endelig forstår det, vil vores lykke ikke afhænge af materielle ting, hverken på den ene eller den anden måde. Gud har givet os vores handlefrihed. Hvis vi kan få at vide, hvilke afgørende og betydningsfulde valg, vi kan komme ud for i tilværelsen, kan vi opnå succes.

Mormons Bog fortæller os: „Mennesket er blevet tilstrækkeligt undervist, så det kender godt fra ondt“ (2 Nephi 2:5). Vi får også at vide, at „menneskene (er) fri efter kødet; og alle ting, der er tjenlige for menneskene, er givet dem. Og de kan frit vælge frihed og evigt liv ved den store formidling for alle mennesker, eller fangenskab; thi han søger at gøre alle mennesker ulykkelige, ligesom han selv er“ (2 Nephi 2:27).

Fra gammel tid har materialistiske fristelser til at

**Vor lykke og succes vil ikke
afhænge af materielle ting, men
af vor stræben efter at blive bedre
og af vort ønske om at tjene andre.
„Når I er i jeres medmenneskers
tjeneste, tjener I blot Gud“
(Mosiah 2:17).**

søge berømmelse og rigdom forvirret mennesket, når det skulle træffe valg, og verden af i dag har mærkelige og store problemer på grund af denne kendsgerning.

Jeg gentager, de afgørende beslutninger i livet er ikke valg mellem berømmelse og ubemærkedhed, ej heller mellem rigdom og fattigdom. Livets beslutninger er mellem godt og ondt. Det er muligt at være både rig og berømt og på samme tid have succes i åndelig betydning, men Herren advarede os om vanskelighederne derved, da han talte om kameler og nåleøjer.

Hvis hverken rigdom eller berømmelse er gode mål, hvordan kan vi da blive motiveret til at yde vort bedste? Hvilke mål kan vi stræbe imod?

Jeg vil gerne foreslå to. At stræbe efter at udvikle sig, er i sig selv et værdigt mål – at være god, meget god til det man gør; at udvikle sine talenter til det yderste man kan; at udvikle sig til en afbalanceret, værdig, fornuftig person.

Herren sagde: „Så vær I da fuldkomne, som jeres himmelske Fader er fuldkommen“ (Matt. 5:48).

Det andet mål er tjeneste: „Når I er i jeres medmenneskers tjeneste, tjener I blot Gud“ (Mosiah 2:17).

Jeg ved ikke, om I i øjeblikket er ved at lære noget. Men jeg ved dog, at det jeg lærer jer, er sandt. Både berømmelse og rigdom er lige så lidt nødvendige ingredienser for sand lykke i livet som mangel på berømmelse og rigdom er hindringer for at opnå sand lykke.

Jeg nævnte tidligere, at jeg ønskede, at mine børn skulle lære de sandheder, som jeg fremkom med i denne artikel. Jeg kan se den dag, generationer ude i fremtiden, hvor jeg kan betragte dem, mine børn og børnebørn, kæmpe med livets udfordringer. Jeg ser dem måske gå gennem hele livet uden hverken at blive velkendte eller rige. Jeg kan se mig selv gå på knæ for at takke en gavmild Gud, for at mine bønner blev besvaret, og at de har virkelig succes og er virkelig lykkelige.

Lykke afhænger af, hvordan vi hver især handler i henhold til det, vi har, det vi lærer ved det, vi gør, og det, vi gør derefter. Det er disse ting, der vil blive gennemgået på dommens dag. □

ILLUSTRERET AF DEL PARSON

Hvor fandt jeg hendes navn?

Susan Wyman

Som tilsynsførende for besøgslærerindearbejdet i vores ward følte jeg noget særligt for de mindre aktive søstre. Jeg bad ofte Herren om at hjælpe mig med at lade disse søstre vide, at vi stadig tænkte på dem. Vi sikrede os, at vi informerede dem om vore aktiviteter, og vi fik de aktive søstre til at skrive et lille brev til dem hver måned.

En aften, da jeg sad med en medlemsliste for at lave et besøgs-lærerindeskema til vores hjælpeforeningspræsidentinde, fandt jeg et ukendt navn og en adresse på en søster i wardet. Jeg syntes, at det var mærkeligt, at jeg aldrig havde set hendes navn før, og jeg følte

mig tilskyndet til, at hun skulle have et brev fra en bestemt søster i wardet.

Da jeg foreslog dette til hjælpeforeningspræsidentinden, var hun enig og gav søsteren opgaven. Men i flere måneder var der ingen reaktion på brevene. Til sidst lagde den søster, der skrev, en frankeret svarkuvert sammen med brevet og spurgte den inaktive søster, om hun kunne tænke sig at blive ved med at få breve. Da svaret kom, forklarede den inaktive søster, at hun for nogle få år siden havde overtrådt budene, og at det havde været nødvendigt med kirke-disciplinering. Siden da havde hun følt sig såret og bitter. Nu ville hun imidlertid byde et månedligt brev velkommen.

Kort efter at dette skete, opdagede jeg, da jeg lavede besøgs-lærerindelisten, at denne mindre aktive søsters navn ikke længere var på vores medlemsliste. Jeg så efter i nogle gamle medlemslister, men jeg kunne ikke finde hendes navn nogen steder. Jeg ringede til hjæl-

peforeningspræsidentinden og wardssekretæren, men ingen af dem havde nogen oplysninger. Hvor havde jeg fundet hendes navn og adresse? Det gik op for mig, at det var kommet fra Herren.

Nogle få uger senere vågnede jeg af en dyb søvn ved 2-tiden om morgenen med en stærk følelse af, at jeg med det samme skulle skrive til den inaktive søster og fortælle hende om den oplevelse, jeg havde haft med hendes navn og adresse. Jeg følte, at Ånden med stor kraft fortalte mig, hvad jeg skulle skrive.

Omkring en uge efter at jeg havde sendt brevet, ringede den inaktive søster til mig. Hun fortalte mig, at for lang tid siden blev hun overbevist om, at Herren ikke længere vidste, at hun eksisterede. Men da mit brev kom, vidste hun, at hun ikke var blevet glemt. Denne søster er nu aktiv i Kirken. □

Søster Wyman bor i Nashua Second Ward, Nashua New Hampshire Stake.

Jeg vågnede af en dyb søvn ved 2-tiden om morgenen med en stærk følelse af, at jeg med det samme skulle skrive til den inaktive søster.

ISDÅB

Wade Brackenbury

Første gang, jeg mødte Kim Hye Gook, var i november 1989, mens jeg var missionær i Suwon i Sydkorea, omkring 30 km syd for Seoul. Brice Womack, en amerikansk soldat, der var stationeret i Songtan, ikke langt derfra, havde henvist hende til søstermissionærerne. Missionærerne i min zone besøgte børnehjemmet, hvor frøken Kim arbejdede. Vi var meget imponeret over den tålmodighed, kærlighed og omsorg hun viste børnene.

Omtrent samtidig mødte vi Pak Hyang Gook, mens vi talte med folk på gaden i Suwon. Kort derefter begyndte vi at give hende missionærlektierne.

Begge undersøgere fuldførte undervisningen, fik stærke vidnesbyrd og besluttede sig til at blive døbt. Dåben blev fastsat til den 21. januar 1990. Vi forberedte os på sædvanlig måde til dåben og mødtes med kirkepedellen og biskoppen for at sikre os, at detaljerne var, som de skulle være. Alt syntes at være i orden.

Så kom dagen endelig, og det var meget koldt, som de koreanske vintre har tendens til at være. Efter søndagsskolens åbningsprogram, spurgte jeg kirkepedellen, om der ville være varmt vand i hanerne. Da var det, han fortalte mig, at fyret var gået i stykker, og vi ikke kunne foretage nogen dåb.

Vi var chokerede. Nogle af frøken Kims venner var kommet hele vejen fra Songtan for at deltage i mødet. Der var også tre undersøgere fra grenen i Osan (15 km borte), der skulle døbes samtidig. Hele grenen i Osan planlagde at være til stede.

Søster Gu Jean Jaw (en søstermissionær) og jeg

prøvede at ordne situationen. Vi skilte fyret ad og fandt en sikring, der var gået. Vi erstattede den med en anden sikring, der så ud til at passe, og så samlede vi det hele igen.

I begyndelsen blev vi helt opstemte, for det virkede. Men vores glæde var kun kort. Vi fandt hurtigt ud af at vandet ikke kunne løbe fra fyret hen til dåbsbassinet. Grunden var, at vandet i rørene var fuldstændig frosset. Vi prøvede i tre timer at tø rørene op ved at hælde kogende vand på dem. Det virkede ikke. Vi prøvede også at finde et svejseapparat, så vi kunne opvarme rørene og tø vandet op inden i dem. Men ingen, som havde et svejseapparat, ville låne os det.

Nu var klokken ved at blive 2 om eftermiddagen, det tidspunkt, hvor dåben skulle begynde. Grenspræsidenten og medlemmerne fra Osan var ankommet. Søster Gu Jean Jaw ringede til alle *mogyoktang* (badehuse) i Suwon for at se, om vi kunne foretage dåbene der, men ingen af dem ville give os lov til det.

Jeg talte med frøken Kim. Hun var skuffet. Hun fortalte, at hun havde bedt og vidste, at hun skulle døbes. Hun havde sat et mål sammen med søstermissionærerne, at hun skulle døbes i dag. Hun tog den Mormons Bog op, som søstrene havde givet hende, da hun påbegyndte undervisningen og åbnede den ved billedet af Alma, der døber en pige i Mormons Vande. Hun spurgte: „Er det muligt, at jeg kan blive døbt i en flod eller i en sø?“ Der var flere, som sagde, at det var umuligt, at alt udenfor var frosset, og at det var for koldt.

Biskoppen kaldte os ind på kontoret for at beslutte,

hvad der skulle gøres. Vi blev enige om, at pigerne selv skulle bestemme, hvor og hvornår de skulle døbes. Biskoppen kaldte dem ind på kontoret. Han sagde, at han vidste, hvor der var en sø, men han advarede dem, at det var en lang bustur, efterfulgt af en gåtur på 20 minutter for at komme til et afsondret sted, hvor dåben kunne foregå.

Der var stille i lokalet et øjeblik. Så talte frøken Kim. Hun gentog, at hun havde accepteret evangeliet og havde sagt, at hun ville døbes i dag. Hun troede, at hvis hun gjorde sit, så ville Herren hjælpe. Og hvis det, hun skulle gøre, var at blive døbt i en kold sø, så var hun villig til det.

Vi begyndte forberedelserne til dåben i søen. Ældsterne Forbes og Miner løb hjem for at hente tæpper. De to undersøgere skiftede til dåbstøj; min kammerat, ældste Parker og jeg gjorde det samme. Vi holdt dåbsmødet i Kirken, og så tog vi en bus til søen. Da vi kom, så vi flere som løb på skøjter. Vi vidste, at isen måtte være meget tyk.

Biskoppen var kørt i forvejen i sin lastbil og var allerede på den anden side af søen. Da vi kom over til ham, prøvede han af al kraft at slå hul i isen med en stor sten. Min kammerat og jeg gik hen til et lille hus på søbredden og bankede på døren. En lille midaldrende mand, klædt i en mørk koreaansk *hanbok*, den traditionelle koreanske dragt, kom til døren. Jeg forklarede på koreansk, at vi havde brug for at hugge hul i isen. Han skyndte sig ind i huset og kom tilbage med et gammelt øksehoved, som var fastgjort til et hjemmelavet skaft. Han bad os ikke engang om at komme tilbage med det, han smilede blot og lukkede døren.

Vi vendte tilbage til søen og huggede et lille hul i isen

og kontrollerede med en stok, hvor dybt der var. Der var ikke dybt nok til en dåb. Vi huggede mange små huller og kontrollerede dybden hver gang. Til sidst fandt vi et sted, hvor dybden var rigtig.

Det tog endnu en time at gøre hullet stort nok, til at man kunne foretage dåben. Det hjemmelavede skaft på øksen gik i stykker, men vi fangede øksehovedet før det sank. Isen var 30 cm tyk. De fleste af de isstykker vi huggede ud, var alt for store til at vi kunne løfte dem op, så vi skubbede dem ind under isen på siderne af hullet.

Endelig døbte ældste Parker søster Pak, og jeg døbte søster Kim i den frosne sø. Nu var det blevet sent. Skøjteløberne var allesammen taget hjem. Himlen var klar, og det var iskoldt. Alligevel husker jeg, at da jeg hoppede op af hullet op på isen, tænkte jeg over, at jeg ikke frøs. Søster Kim havde den samme oplevelse.

Vi stod tæt sammen for at slutte med bøn, hvorefter vi tog tæpperne om os og gik tilbage til stoppestedet. De søstre, der var blevet døbt, tog hen til biskoppen for at skifte tøj, mens de andre ældster og jeg tog hjem. Klokkeren 20:30 mødtes vi alle hos biskoppen for at spise. Biskoppen følte stærkt at disse to piger skulle bekræftes på dette tidspunkt, så vi samtykkede.

Under og efter bekræftelsen var værelset fyldt med en vidunderlig fred. Jeg kan slet ikke beskrive det. Jeg tror virkelig, at det af en eller anden grund var vigtigt for de to piger, at de blev døbt og bekræftet denne iskolde dag. Deres tro og mod er typisk for de ydmyge medlemmer af Kirken i Syd Korea. □

Wade Brackenbury virkede som zoneleder i Korea Seoul West Mission.

Frysende, men glade, poserer dåbskandidaterne, missionærerne og vennerne ved „dåbsbasinet“, som de huggede ud i søens is.

DU KAN OVERVINDE
KÆMPEPROBLEMER

FOTO: WELDEN ANDERSEN

„FOR GUD ER ALLE TING MULIGE“ (Mattæus 19:26).

FOTO: CRAIG DIMOND

DEN GENGIVNE PAGT

En ny, permanent udstilling på Kirkens museum for de sidste dages helliges kunst og historie i Salt Lake City i Utah fortæller historien om de sidste dages helliges omvendelse og hengivenhed i Kirkens første år.

Udstillingen tager de besøgende med til de tidlige begivenheder i mormonerens historie, deriblandt evangeliets gengivelse i New York, indsamlingen af de hellige i Ohio og Missouri og senere i Illinois, de

helliges udvandring til Salt Lake-dalen i Utah med skib, vogne og håndkærrer, opbygningen af Zion i det vestlige Amerika og evangeliets forkyndelse i hele verden.

Nogle af disse begivenheder skildres i denne billedartikel fra udstillingen, hvor man følger pionererne over havet og sletterne til deres nye hjem i den store Saltsødal.

Til højre: Et originalt vindue fra templet i Kirtland, som blev færdiggjort i marts 1836. Til højre for vinduet ses et oliemaleri, der forestiller Joseph Smith, samt kirkelederne i Nauvoo i Illinois, W. W. Phelps skriveunderlag (på stolen) og en vest og et par bukser, der tilhørte Hyrum Smith, profeten Josephs bror.

Til venstre: Den første åbenbaring er afbilledet i denne glasmosaik fra 1913, som oprindeligt fandtes i Adams Wards kirkebygning i Los Angeles i Californien. Åbenbaringen af Gud Faderen og Frøleren i 1820 som svar på den unge Joseph Smiths bøn, var begyndelsen til evangeliets gengivelse til verden.

Øverst: C. C. A. Christensens maleri af Winter Quarters i Nebraska 1846-1847. 3500 hellige byggede 700 bjælkehytter, som gav ly for de tusinder af pionerer, som rejste vestpå mellem 1846 og 1862.

Til venstre: Brigham Youngs kompas.

Øverst til højre: Avard Fairbanks' broncestatue er et mindesmærke over de hundredvis af dødsfald blandt de hellige i løbet af de første to år i pionersamfundet i Winter Quarters.

Til højre: En rekonstruktion af en typisk prærievogn, som blev benyttet af de hellige under den store udvandring vestpå.

Øverst: Miniaturescener ombord på en model af *Enoch Train* forestiller virkelige begivenheder, som er optegnet i pionerdagbøger fra en rejse i 1856, hvor de fleste af passagererne var fra England. Andre ombord var fra Scotland, Wales, Irland, Danmark og Schweiz.

Nederst: Model af *Enoch Train* i forholdet 1:32. Det tog fire år at lave den. Den er fuldstændig endog i små detaljer som knobene på riggingen.

Til venstre: En særlig udstilling på museet forestiller de sejlskibe, der fragtede tusinder af emigranter over Atlanterhavet fra Europa til deres nye hjemland. Denne rekonstruktion i fuld størrelse af passagerernes sovepladser er bygget efter originale tegninger fra *Enoch Train*, et skib, som sejlede fra Liverpool i England til Boston i Massachusetts. Rejsen tog to måneder.

Øverst: I 1866 rejste pionerfotografen, Charles Savage, fra Salt Lake City til New York for at købe fotoudstyr. På tilbagevejen tilsluttede han sig Thomas E. Ricks udvandrerkompagni, som bestod af 251 britiske hellige, der rejste med 46 vogne. Hans fotografier er en usædvanlig optegnelse over et virkeligt pionerkompagni.

Til venstre: Denne håndkærre blev trukket tværs over prærien i 1866 eller 1867 af William Stiffs familie fra England. Det er den samme slags som dem, der blev brugt ti år tidligere af Kirkens håndkærrekompanier.

Øverst: Et orgel, der oprindeligt blev brugt i Manti-templet i Utah, minder os om musikens betydning i forbindelse med de sidste dages helliges tilbedelse.

Til venstre: Dette oliemaleri, tilskrevet Edwin Evans, blev malet omkring 1892. I begyndelsen af 1890'erne var Evans en af flere „kunstmissionærer“, som af Kirken blev sendt til Paris for at studere som forberedelse til den opgave at male Salt Lake-templets vægmalerier, som forestiller jordens skabelse, Edens have og den verden, vi lever i.

Nederst: Denne solopgang i træ, var engang malet i strålende farver og blev fremstillet i 1852 til sydgavlen af det gamle tabernakel, der engang stod på Tempelpladsen i Salt Lake City. Solopgangen symboliserer evangeliets gengivelse og Guds celestiale herlighed.

Trofaste c

Omvendte

DE HELLIGE I BARCELONA

Det første kirkemøde, der blev afholdt i Barcelona i Spanien, fandt sted i en skønhedssalon, der tilhørte Josefa Lacuay og hendes mand, som ikke var medlem. Josefa havde tilsluttet sig Kirken i Uruguay i 1963 og var kommet til Barcelona sammen med sin familie. Da hun kom, opdagede hun, at Kirken endnu ikke var oprettet her. Da missionærerne fra den franske mission kom til hendes forstad i begyndelsen af 1960'erne, kunne hun hjælpe dem med at finde et sted at bo, men ikke et sted, hvor der kunne bygges en kirke. Så i syv måneder måtte hårtørrere, curlere og hårspray i familien Lacuays butik hver søndag morgen give plads for et kirkemøde, hvor nogle få sidste dages hellige pionerer i Barcelona-området deltog.

I dag er der omkring 2.000 medlemmer i staven i Barcelona, og de fylder naturligvis meget mere, end der kan være i en lille butik. Men ånden bag familien Lacuays offer og hengivenhed findes stadig blandt de hellige i Barcelona.

Deres by, som er den største spanske havneby ved Middelhavet, er et vigtigt handels- og kulturcenter i

det nordøstlige Spanien. Historisk kan Barcelona dateres helt tilbage til den før-kristne tid, og ruiner af en romersk by er blevet udgravet under byens torve. I middelalderen var det en betydningsfuld handelsby – et bindeled mellem den muslimske verden med krydderier og eksotiske frugter og Europas markeder. Barcelonas beboere, katalanerne, opnåede ry som handelsfolk, der blev berømmet for deres fremadstræben og hårde arbejde.

Gennem århundrederne har forretning og handel været livsgerningen for den katalanske befolkning. Byen blev et netværk af små familieforetagender, hvor børnene voksede op, mens de arbejdede sammen med forældrene, idet de vidste, at de skulle føre forretningen videre. Familierne i Barcelona er i dag hovedsageligt af katalansk oprindelse og stadig dybt involveret i handel. Arbejdsdagen er lang, og for mange er der kun meget lidt tid til andre aktiviteter.

Som resultat heraf var Kirkens begyndelse i Barcelona langsom. Et folk, som er fast bundet til fortidens religiøse traditioner og optaget af nutidens gøremål, havde kun lidt tid til at tale om en mærkelig, ny tro fra Amerika. Men nogle af omvendelseshistorierne fra de sidste 20 år viser, hvordan Ånden kan overvinde selv så store hindringer som disse.

Josefa Parada er et eksempel på dette. Hun var tidligere nonne og havde forladt klosteret for at blive gift. Hun havde intet ønske om at undersøge andre religioner, men da hun bemærkede en stor ændring hos sine naboer, familien Prieto fra forstaden Badalona,

Der er lys og kager, når unge sidste dages hellige fra Barcelona-området samles til en superlørdag for at fejre 150-årsdagen for Unge Pigers organisation.

Nederst: Medlemmer i en seniorklasse i Søndagsskolen i Premia de Mar Gren svarer på lærerens spørgsmål.

Carlos og Julia Rodriguez, der vendte tilbage til Spanien efter en mislykket religiøs søgen i Indien, ses her ved en familieaften sammen med deres børn. De begyndte en oprigtig søgen efter sandheden, som ledte dem til Bibelen, Mormons Bog og Kirken.

Til højre: Kunstneren Enrique Torres, som har været medlem af Kirken i fire år og som i øjeblikket virker som ældsternes kvorumspræsident i Barcelonas Andet Ward, udstiller sine værker på gallerier i Europa og USA. Hans portræt af præsident Ezra Taft Benson hænger i Kirkens museum for de sidste dages helliges kunst og historie i Salt Lake City i Utah.

spurgte hun dem om grunden. Deres svar var ikke det svar, hun havde ønsket at høre: „Vi er blevet døbt og er blevet medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige“.

Familien Prieto besøgte Josefas familie, indtil hendes søn, Enrique, blev døbt. Josefa følte Ånden, men hun havde svært ved at skulle slippe sine religiøse traditioner. Ikke før i 1979, da hendes tredje søn blev døbt – og hun kom til Kirkens møder og læste Mormons Bog – fik hun en overbevisning, der var stærk nok, til at hun kunne blive døbt. To år senere fik hendes mand, Aurelio, også et vidnesbyrd ved inderlig bøn. Han holdt op med at ryge og tilsluttede sig Kirken. Familien har været i templet mange gange siden dengang.

Da det i Spanien, som i andre lande, kræver et stort offer at tilslutte sig Kirken, fordi man skal bryde med faste traditioner, er medlemmerne i Spanien så meget desto mere hengivne. Efter at Manuel og Maria Trancocho blev besøgt af to missionærer i 1976, bad Manuel om deres budskab og studerede Mormons Bog, Lære & Pagter og Den Kostelige Perle. Da han fik en åndelig bekræftelse mens han var på sit arbejde som mekaniker, løb han hjem for at bede ældsterne om straks at døbe ham.

Siden familiens omvendelse, har Manuel tjent i mange forskellige kaldelser, på trods af en arbejdstid, der begynder klokken seks om morgenen og slutter klokken ti om aftenen. Familien havde også tilstrækkelig med tro til at køre i deres lille bil til templet i Schweiz, ca. 1200 km mod nord. Deres vidnesbyrd blev styrket, mens de rejste, for hver gang de standsede for at spørge om vej, fandt de en eller anden, som talte spansk. Manuel og Maria blev beseglet til deres fire børn og har nu fået fire mere i deres evige familie.

Det samme tilknytningsforhold til traditioner, der

gør missioneringer vanskelig, kræver også opfindsomhed i forbindelse med medlems-missionering. For omkring 14 år siden begyndte Mari Carmen Clavet og Carol B. Rivero at holde hjælpeforeningsmøder hjemme i Premia de Mar, en lille forstad til Barcelona. Der var ingen gren i byen. Hovedparten af de 25 kvinder, som deltog, var ikke medlemmer af Kirken, men de nød tilsyneladende alligevel de bønsumt udvalgte lektioner, som blev forberedt til hver uge.

Da dette havde resulteret i fire dåb, blev der sendt missionærer til den lille by og de grundlagde Premia de Mar Gren, selv om der på dette tidspunkt ikke var nogen præstedømmeberære. I adskillige år fungerede missionærerne som grenspræsidenter, indtil en hjemvendt missionær, Javier Garriga – tidligere primary-lev hos søster Rivero – flyttede til Premia de Mar. Han virker nu som grenspræsident.

I en anden forstad, Hospitalet, inviterer Ramon og Gloria Arriaga regelmæssigt venner og familie blandt ikke-medlemmer til at være med til deres ugentlige familieaftener. „Nogle gange har vi haft ti eller tolv besøgende,“ siger de. „Vi sætter mål hver uge for, hvem vi vil hjælpe eller invitere, så vi altid prøver at vise kærlighed til nogen, som er ensomme.“ Deres to børn blev samtidigt kaldet til at udføre en fuldtidsmission i Madrid, Spaniens hovedstad. „Man kan sige, at vi har været på mission gennem vore børn,“ siger deres mor. „Vi har fulgt hvert minut af deres tjeneste for Herren og har følt velsignelserne tilflyde os.“

Unge medlemmer, som Ferran Silvestre, er eksempel på den kommende generation af de hellige i Barcelona. Ferran tilsluttede sig Kirken som 20-årig, selv om hans forældre var blevet døbt, da han var 12. Da to missionærer fik Ferrans tillid, lyttede han til lektionerne. Disse møder gav ham sammen med studiet af Mormons Bog en ubestridelig åndelig bekræftelse på evangeliets sandheder.

Efter at have tjent et år i militæret, ønskede Ferran stadig at tage på mission, selv om han dengang var midt i tyverne. Han er nu vendt hjem fra en mission i

Washington D.C., som han beskriver som „den største oplevelse i mit liv“.

Carlos Rodriguez' og hans hustrus, Julias, omvendelse ligger næsten 20 år tilbage i tiden. Som nygifte kæmpede de for at finde sandheden og til sidst besluttede de sig til at rejse til Indien i en religiøs søgen. Da de kørte gennem Tyrkiet, strandede de, fordi deres bil gik i stykker. De besluttede sig til at blive der og undersøge Islam. Men en dag begyndte Carlos at læse i Bibelen, og han fandt ud af, at han var kristen med en dyb påskønnelse for Jesus Kristus.

Familien Rodriguez vendte tilbage til Spanien, overbevist om, at de et eller andet sted ville finde sandheden i en kristen kirke. I Barcelona fandt Carlos et eksemplar af Mormons Bog blandt de få ejendele, han havde opmagasineret der, og han begyndte at læse den. Han blev så optaget, at han læste bogen uden ophold, uden at spise eller sove i 48 timer. Så snart han var færdig, tog han Julia med til det sted, hvor Kirken holdt møder, og håbede at finde nogen, der kunne lære ham mere. Uheldigvis var det en lørdag eftermiddag, og der var ingen der. Lige efter at Julia havde givet op og var taget hjem, fordi som hun sagde til Carlos: „Vi kan gå i kirke i morgen, min ven“ – kom der to missionærer. En uge senere blev Carlos og Julia døbt. Carlos virker nu som biskop i et af Barcelonas ward.

Disse medlemmer er typiske for den voksende medlemsskare i Barcelona. De fandt den tid, den styrke og det ønske, de havde brug for, til at acceptere det gengivne evangelium, da Helligånden påvirkede dem og bragte dem til dåben. Arbejdsdagen er stadig lang. Men på en eller anden måde er der altid tid til kirkemøder, missioner og tempelture for disse pionermedlemmer i Spanien, som tjener Herren med begejstring og hengivenhed. □

Carol Baughman Rivero virker som hjælpeforeningspræsidentinde i Premia de Mar Gren i Barcelona Stav i Spanien.

„Kristus helbreder den blinde mand“, af Del Parson

„Så kommer de til Betsaida, og man fører en blind til ham og beder ham om at røre ved ham . . . Han lagde hænderne på hans øjne, og da bred synet igennem, så han blev helbredt og kunne se alt tydeligt.“

En ærefrygtindgydende „Goliat“, Tavita Sagapolu er stadig en kærlig søn for sin mor. Se „En åndelig kæmpe“, side 12.

PBMA 9106DA

91986 110
DANISH